

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

**100 de ani
de la Unirea
Țărilor
Române**

**Congresul
al XXI-lea
al P. C. U. S.**

**— un moment
istoric în viața
poporului
sovietic**

Articole de:

Mihai Patriciu

director general al Combinatului
Siderurgic Reșița

ing. Marin Stancu

adjunct al ministrului Agriculturii
și Silviculturii

acad. Ștefan Milcu

prof. Vasile Dinu

prorector al Universității C. I. Parhon

Dumitru Diaconescu

președintele Comitetului executiv
al Sfatului popular al Capitalei

3

(723)

Anul XV

23 ianuarie 1959

12 pagini

1 leu

Lucrări ale romanistilor sovietici

Alături de alte limbi romanice, limba română constituie pentru mulți lingviști sovietici din generația vârstnică și mai ales tineri, un obiect important de studiu. Fie că se preocupă de sistemul fonetic și de structura ei gramaticală, analizate în strânsă legătură cu celelalte limbi romanice, fie că cercetează relațiile dintre limba română și limbile vecine, în primul rând slave, lingviștii sovietici aduc contribuții de seamă la elucidarea a o serie de probleme legate de istoria limbii romine și de aspectul ei actual.

Lucrări de ansamblu, cum sint „Introducerea în lingvistica romanică” a prof. M. V. Serghievski (apărută în 1952), studiul regretatului acad. V. F. Șismariou despre „Limbile romanice din sud-estul Europei și limba națională a R.S.S. Moldovenești” (1951), ampla monografie a prof. S. B. Bernstein despre „Limba documentelor din Țara Românească sec. XIV-XV” („Cercetări în domeniul dialectologiei istorice bulgare”, vol. I, 1948) și „Studiile de sintaxa limbii romine” ale prof. R. A. Budagov (1958) reprezintă contribuții de valoare la studierea limbii romine și sint citate la loc de cinste nu numai în lucrările de strictă specialitate, ci și în cursurile universitare. În revistele centrale de specialitate și în publicațiile universităților apar adesea studii consacrate limbii romine, datorite altor romaniști cunoscuți, cum sint R. A. Budagov, R. G. Piotrovski, D. E. Mihalci și alții, cit și unor lingviști tineri, plini de entuziasm și cu largă erudiție. O serie de cercetători abordează cu multă competență în disertațiile lor probleme centrale ale limbii romine, ca istoria articolului (R. G. Piotrovski, disertația de doctor în științe filologice consacrată formării articolului hotărât în limbile romanice, 1956), chestiuni de gramatică, lexicologie (de ex., disertația de candidat în științe filologice a lui S. V. Semcinski „Imprumuturile lexicale din limbile rusă și ucraineană în limba română”, 1958), sau de metodică a predării limbii romine (disertația de candidat în științe „Metodica predării declinării substantivelor românești”, datorită Aidei S. Sadețkaia) și altele.

Demn de remarcat este de asemenea faptul că în revistele sovietice și în special în „Voprosi Iazikoznania” apar cu regularitate recenzii despre lucrările românești mai importante, în care se dă o înaltă apreciere cercetărilor lingviștilor români, făcându-se în același timp observații și sugestii interesante. Astfel, au fost recenzate „Atlasul lingvistic român”, „Dicționarul limbii romine contemporane”, „Gramatică limbii romine” (2 vol.), „Mélanges linguistiques”, publicat cu prilejul Congresului lingviștilor de la Oslo (1957), „Dicționarul invers” și altele.

Interesul crescând față de limba și literatura română s-a manifestat și în vizitele pe care le-au făcut unii lingviști sovietici în țara noastră (R. G. Piotrovski, D. E. Mihalci și alții). Ei au vizitat Institutul de lingvistică al Academiei R.P.R. și Universitatea „C. I. Parhon” și au ținut comunicări, care au fost ascultate cu interes de oamenii de știință și de numeroși studenți.

E foarte greu să se cuprindă în câteva rânduri bogata activitate științifică a romanistilor sovietici, consacrată limbii romine. Contribuția lor e din cele mai importante, atenția lor față de limba și literatura română fiind o expresie a marii prietenii a oamenilor sovietici față de țara noastră, față de poporul român.

G. Mihăilă

MAREA CREAȚIE DIN CARIERA UNUI ACTOR

Scurta istorie a întrupării chipului lui Lenin pe scenele noastre a fost scrisă până acum de tinerele noastre forțe actoricești.

Explicabil dealtfel, căci cine altcineva decât tinerețea avântată și temerară s-ar fi încumetat să urce piepțiș sușiul greu spre cea culme pe care o reprezintă această întrupare în cariera oricărui actor?

Este incontestabil un merit al tinereii noastre generații de actori de a fi atacat cu curaj partitura atât de dificilă a unui atare rol, dar mai ales de a fi dovedit perseverență, seriozitate și energie creatoare în îndeplinirea cu succes a unei sarcini artistice dintre cele mai grele și de mare răspundere.

L-am văzut pentru prima oară pe Lenin, în urmă cu mai mulți ani, întrupat de un actor român pe scena Teatrului „Nottara”. Se juca Familia de Popov. Rolul lui Vladimir Ilici în anii tinereții era interpretat de un proaspăt absolvent al Institutului de

Teatru „I. L. Caragiale”, Stamate Popescu. Spectacolul pus în scenă de Marietta Sadova, a trezit un viu și justificat interes. Era într-adevăr un început de istorie, prima încercare de a reconstitui scenic — în teatrul nostru — un episod din viața lui Lenin și anume perioada adolescenței sale.

Spectacolul Teatrului „Nottara” marca un început și semnifica parcă făgăduința că în curând pe scenele noastre va apare Lenin din zilele revoluției și din primii ani de existență ai Statului Sovietic. Speranțele noastre au fost îndreptățite abia în vremea din urmă.

În stagiunea 1957—1958 un foarte tânăr actor, Gh. Popovici-Poenaru, își asuma responsabilitatea interpretării rolului lui Lenin în piesa lui N. Pogodin „Orologiul Kremlinului”. Spectacolul teatrului experimental al Institutului de Teatru „I. L. Caragiale” a trecut parcă neobservat de critica noastră teatrală, deși efortul creator al studenților și mai ales creația lui Gh. Popovici-Poenaru merita o analiză competentă și adăncită.

Gh. Popescu-Poenaru a izbutit să releve cu o umitoare simplitate a mijloacelor de expresie geniul creator a lui Lenin, să reliefeze toată poezia și îndrăzneala visului leninist, căldura și adinca înțelegere a lui Lenin pentru firea omenească. Meritul incontestabil al lui Gh. Popovici-Poenaru rezidă în faptul că actorul nu s-a lăsat tentat numai detributele exterioare ale personajului, ci a căutat, și a izbutit în mare măsură, să dezvăluie fondul lăuntric al lui Ilici, să jus-

tifice și să îplinească gestul, atitudinea, cu gândul și avântul leninist. De aceea Lenin în concepția lui Popovici-Poenaru ne-a apărut complex, convingător și cald. Intuind în mod just că drumul cel mai sigur pentru întruparea scenică a lui Lenin duce de la interior la exterior, Popovici-Poenaru s-a preocupat în primul rând de descifrarea structurii intime a personajului și a relevat în special ritmul și dinamica lăuntrică a rolului, subordonându-i ritmul și mișcarea exterioară. Este drept că tânărul actor s-a inspirat din neuitata creație a lui B. Smirnov, pe care am avut prilejul să-l vedem în rolul lui Lenin din aceeași piesă, datorită turneului Teatrului Academic de Artă în țara noastră. Cred că tocmai B. Smirnov i-a jalonat lui Popovici-Poenaru calea spre esența rolului și l-a ferit de ispita unei prea stăruitoare atenții pentru aspectul plastic al personajului.

Anul acesta l-am revăzut pe Lenin, de astădată pe scena Teatrului Municipal, în interpretarea lui Liviu Ciulei. Experiența încercată de Liviu Ciulei este fără îndoială interesantă, deși incompletă. Mizând aproape exclusiv pe datele plastice ale personajului, Ciulei s-a străduit să se apropie din acest punct de vedere de realizarea lui Sciukin. Concentrându-și efortul aproape cu precădere în această direcție, actorul ne-a prezentat un personaj compus dintr-o succesiune de gesturi și atitudini, într-adevăr caracteristice, dar insuficient sudate cu comportamentul lăuntric al personajului. În general, figura existentă în creația lui Ciulei s-a manifestat în co-

relația cuvint-gest, sentiment-atitudine, ceea ce, în fond, nu înseamnă altceva decât o insuficientă pătrundere de către actor a psihologiei personajului. De aceea, volubilitatea lui Lenin, redată fidel exterior, n-a fost întotdeauna convingătoare, n-a răzbătut dinăuntru în afară în mod firesc, organic. Există o scenă aproape mută în piesa lui Pogodin când Lenin, întors de pe front, noaptea târziu, se așează la birou și începe să lucreze. Consider că tocmai în această scenă Ciulei a reușit să se apropie cel mai mult de eroul interpretat. Aceasta, deoarece în momentul amintit îl simțim pe Lenin mai apropiat, pentru că actorul răspunde solicitării aproape exclusiv plastice a scenei. Plăind prea mult tribut materialului iconografic documentar, Liviu Ciulei n-a reușit să-l intruzeze pe Lenin în toată complexitatea și bogăția sa. Nu vrem să minimalizăm prin nimic creația actorului. Dar o considerăm incompletă. Nu ne îndoiim că actorul, ale cărui valențe artistice sint mai mult decât evidente, va reuși să-și adâncească rolul până la esența lui.

Trei spectacole, trei modalități diferite de a aborda problema întrupării scenice a lui Lenin. Și, fără îndoială, sintem încă la început de drum. Ne bucurăm de pe acum tocmai diversitatea întrupărilor, diversitate ce chează și întrupează căutările pentru găsirea reprezentării celei mai complexe și veridice a chipului răscolitor și emoționant al conducătorului marii revoluții proletare.

Simion Alterescu

Un studiu despre istoria artelor

Asistăm, în ultima vreme, la înfăptuirea a tot mai multe inițiative, menite să contribuie la o mai bună cunoaștere a patrimoniului artistic al țărilor lagărului socialist. Alături de numeroase expoziții ce se organizează pe bază de schimburi culturale în centrele mai importante ale tuturor acestor țări, alături de marea Expoziție de artă a țărilor socialiste de la Moscova, merită să fie amintită și o altă inițiativă care a intrat în prezent pe făgașul înfăptuirii. Este vorba de un studiu colectiv despre formarea și dezvoltarea școlilor naționale de artă în U.R.S.S., Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, Bulgaria și România în secolul al XIX-lea. Propunerea de a se elabora o astfel de lucrare aparține în primul rând acad. G. Oprescu, directorul Institutului de Istoria Artei al Academiei R.P.R.

În octombrie 1956, în cadrul unei consfățiri ce a avut loc la Institutul de istoria și teoria artei al Academiei de Arte a U.R.S.S. s-a stabilit programul

de lucru pentru prima etapă: alcătuirea planului general al lucrării și precizarea principiilor călăuzitoare în redactarea studiilor privitoare la arta fiecărei țări în parte. În noiembrie 1958 a avut loc la Praga o nouă consfățire a reprezentanților Institutelor de Istoria Artei din țările susamintite, la care, pe baza proiectelor prezentate de istoricii de artă din U.R.S.S., R. P. Română și R. Cehoslovacă, s-a ajuns la un deplin acord în ce privește criteriile de care vor ține seamă toți colaboratorii în structura capitolelor respective ale lucrării, pentru ca ea să aibă un caracter unitar și să răspundă întru totul dorințelor inițiatorilor ei. La sfârșitul acestui an, redactarea într-o primă formă a lucrării va trebui să fie încheiată, urmînd ca, în 1960, după ce vor fi puse la punct toate problemele tehnice, ea să fie publicată în fiecare din limbile țărilor participante.

Mircea Popescu

carnet

La care au participat scriitorii, poeții, compozitorii, artiștii și muncitorii din Moscova. În cinstea sărbătoritului a fost prezentat un concert festiv.

Sub egida Asociației Franța — U.R.S.S., în sălile Muzeului Pușkin din Moscova a avut loc recent deschiderea expoziției cunoscutului pictor francez Albert Marquet. Expoziția, cuprinzînd piese din colecția Marcelle Marquet, precum și din colecțiile muzeelor sovietice, este vizitată de un numeros public.

În Muzeul bibliotecii științifice din Odesa se păstrează două cărți miniatură foarte rare. Prima, de numai 16 milimetri dimensiune, cuprinde corespondența lui Galileo Galilei și e datată: „Italia, 1615”. A doua, de 25 milimetri, cuprinde fablele lui Krilov, însoțite de un portret al autorului.

A. Gubarev

Alpiniste

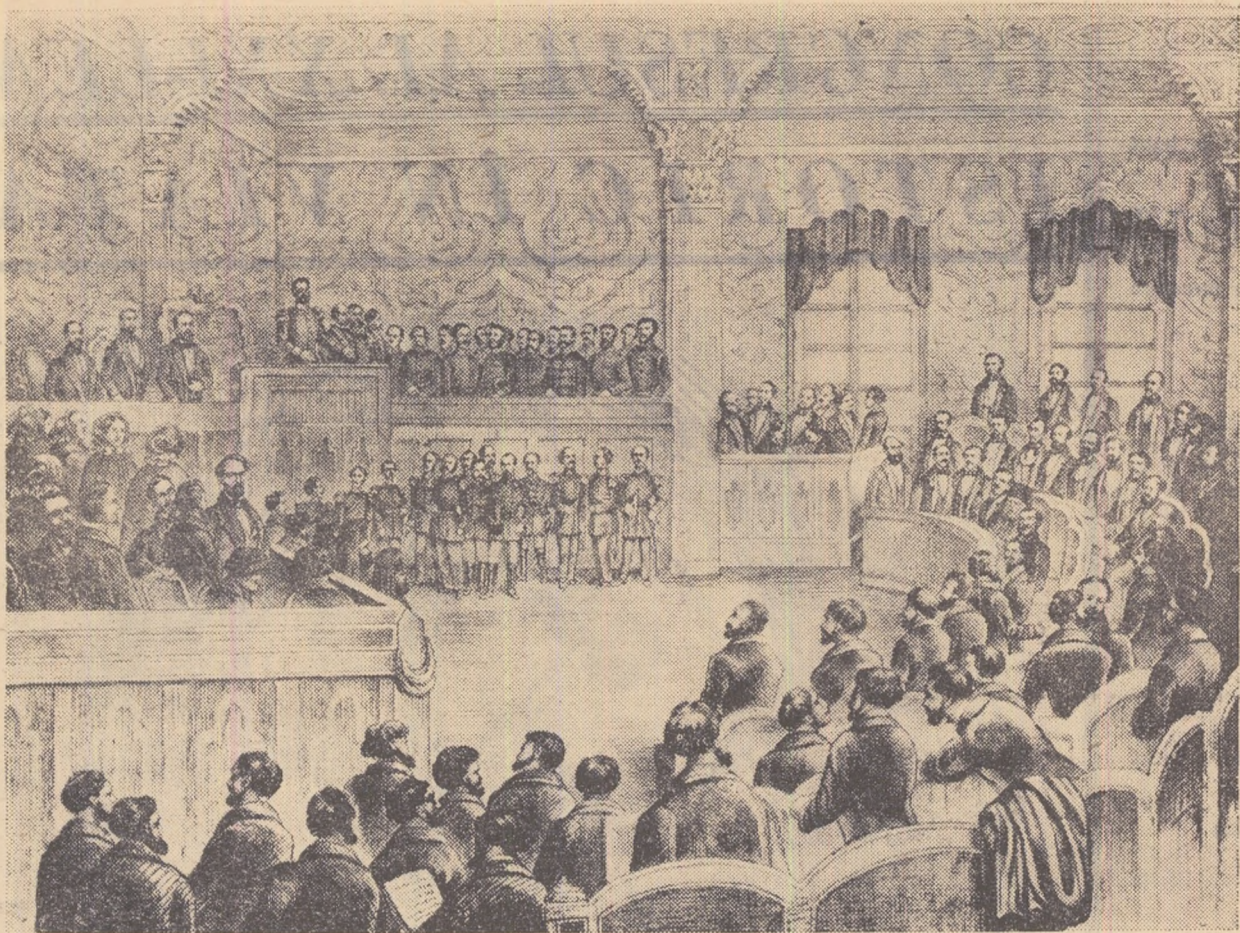
veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI
GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația:
București, Str. Ion Ghica, 5
telefon 13.03.10

ABONAMENTE:
pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni,
20 lei; pe un an, 40 lei.

Sedința Adunării Țării Românești din 24 ianuarie, care l-a ales ca Domn pe Alexandru Ioan Cuza.

100
de ani
de la
UNIRE

Romînul și lăutarul

Horă dedicată lui V. Alecsandri

Nu-mi cînta cele trecute
Cîntă-mi, bre, de viitor
Cîntă-mi zile mai plăcute
Cîntă-mi, bre, de sărbători.
Azi încet, măi lăutare
Trage-mi hora ce ți-am zis,
Căci veni-va zi cu soare
Să mi-o cînti cu vers deschis.

G. Tăutu (din „Steaua Dunării”,
23 ianuarie, 1859).

NĂZUINȚĂ A CELOR MULȚI...

Unirea Țărilor Romine a fost un eveniment complex. Un eveniment de răscruce în viața poporului nostru. Conștiința națională mijeste încă din cronicile lui Ureche și Miron Costin. Dar ea n-a pătruns în mase, larg, universal, decît pe încetul. În prima jumătate a secolului al XIX-lea cînd începu să corespundă necesităților vitale de dezvoltare a societății, cînd creșterea forțelor de producție ale capitalismului cereau ca țara să fie mai întinsă, mai centralizată, mai bine administrată, cînd conștiința națională a prins aripi prin dezvoltarea culturii în limba romină, ideea Unirii Țărilor Romine se transformă într-o uriașă forță de progres.

Curentul unionist s-a manifestat puternic, în revoluția de la 1848. A fost una din sarcinile revoluției, o sarcină

neindeplinită, dar după aceasta Unirea a devenit problema centrală a vieții politice și sociale a țărilor romine.

Se deschisera însă două moduri de a privi Unirea. Poporul și progresiștii vedeau înlăptuirea Unirii în cadrul unor largi reforme democratice. Bălcescu, spre pildă, socotea Unirea drept un prilej revoluționar în care să se realizeze „Domnirea poporului prin popor”. Iar moș Ion Roată în „Jăluirea” înlăptuită divanului ad-hoc, grația în numele țărănimii: „Voim să scăpăm, să ne răscumpărăm de robia în care sintem... să nu mai fim ai nimănui, să fim numai ai țării și să avem și noi o țară...”

Incredințată că Unirea „dezamorțește și înviază negoțul și meșteșugurile, pentru că incurajează la întreprinderi mari”, burghezia era, indeoște, pentru unire. Unirea făcea posibilă și întărirea luptei pentru independență de sub jugul otoman. Marea boierime, în schimb, era antiunionistă. Orice schimbare era în detrimentul situației ei de clasă privilegiată, care își trăise traiul și nu se mai menținea decît din stupidă anchiloză socială.

Lupta dintre unioniști și antiunioniști s-a desfășurat vreme îndelungată și în condiții dramatice. În interior această luptă și-a atins apogeul în vremea divanelor ad-hoc și în alegerea de la 24 ianuarie 1859. În afară, lupta s-a dat la Congresul și la conferința de la Paris, din 1856 și 1858. Aici Rusia și apoi Franța au sprijinit cu căldură Unirea. Turcia, Austria și Anglia s-au împotrivit cu înverșunare. Așa, dintr-un conflict de interese pe plan internațional, a ieșit Unirea pocită, statornicită prin convenția de la Paris: „Principatul unit al Moldovei și Țării Românești” cu doi domni, două guverne, două corpuri legislative...

Au trebuit să vină forțele interne, să intervină direct poporul, pentru ca să fie doborîte opreștiștile, să fie ocolite hotărîrile Convenției și Unirea să se înlăptuiască, totuși. Acesta a fost rolul agitațiilor, al mișcărilor de masă din 21—24 ianuarie 1859.

În Moldova, Adunarea electivă îl alesese domn pe Alexandru Ioan Cuza, un om nou, un progresist, convins că, așa cum se rostea Kogălniceanu, „boierismul și-a trăit timpul” și că „două mii de boieri nu fac o nație”.

În Țara Românească Adunarea electivă clocea candidatura lui Bibescu sau Știrbei. Așa se tălmăcea: aminarea sine die a Unirii efective. Ca să înfrîngă mișcarea unioniștilor, boierimea conservatoare nutrea ideea unei loviturii de stat. Unități militare, echipate „ca de război” împinziră Bucureștiul, zăgăzuiră barierele, întăriră paza în jurul casei de pe dealul Mitropoliei, unde Adunarea electivă ținea ședința de alegere a domnitorului.

Dar populația Bucureștiului, meseriași, lucrători, micii negustori și mulți țărani din satele învecinate au sărit în ajutorul unioniștilor progresiști. Venind dinspre Colentina, masele de țărani n-au ezitat să doboare rezistența forței publice pusă de guvernul ostil Unirii să străjuiască barierele. Din curtea Mitropoliei, manifestații au scos soldații și au făcut ei de gardă în jurul Adunării electivă. Mulți soldați „declaraseră că, de se va proclama Bibescu (ca domn), pun armele jos”. Observa ziarul „Steaua Dunării”. Deputații unioniști, fiind în minoritate în Adunarea electivă, erau hotărîți să proclame ei un domn și apoi „să facă apel la popor”. Manifestațiile din 22—24 ianuarie 1859 vădîră pe deplin că Unirea era o fierbinte năzuință populară peste care nu se putea trece. Cel peste 30.000 de manifestații pentru Unire eliberau progresiștii arestați de guvern, manifestau ostil în fața caselor lui Bibescu și Știrbei, huiduiau deputații antiunioniști și aclamau, cu calde urale, pe cei favorabili Unirii. De cite ori încercau forțele represive să intervină le respingeau strîgînd:

— Jos tiranii! Trăiască libertatea!
Trăiască Unirea!...

Așa, sub presiunea maselor, Adunarea electivă s-a hotărît, după trei zile de ezitări și manevre, să accepte candidatura lui Alexandru Ioan Cuza și ca Domn al Țării Românești.

A fost marea biruință. Vestea alegerii lui Cuza stîrni un uriaș val de entuziasm popular. Cu făclii aprinse, cu muzici, cu steaguri, jucînd sprintena horă a Unirii, mulțimea a transformat Bucureștiul într-o cetate a bucuriei.

Prima etapă în marșul Unirii era străbătută cu succes. Vor mai trece trei ani pînă cînd, la 24 ianuarie 1862, se va alcătui întîiul guvern unit și întîia adunare legislativă a Romîniei, cu capitala la București.

Celor care, mai tîrziu, își asumau trufașul rolul de făptuitori ai Unirii, Kogălniceanu le replica:

— „Nu, domnilor, unirea, națiunea a făcut-o”.

Unirea a impus o serie de reforme: secularizarea averilor mănăstirești, legea rurală (1864), reforma învățămîntului. Unirea a întărit economia capitalistă. A grăbit deci și dezvoltarea proletariatului, noua clasă înzestrată de istorie cu marea misiune de a duce pînă la capăt revoluția burghezo-democrată și de a înlăptui revoluția socialistă. De aceea Unirea este un act istoric scump poporului nostru.

Azi, pornind de la temeiul progresist pus în 1859, clasa muncitoare, sub conducerea P.M.R. a împlinit complet năzuințele făptuitorilor Unirii. Și a realizat înfînit mai mult: a realizat o țară socialistă, o țară a poporului muncitor, eliberată de orice exploatare, o țară cu adevărat unită și liberă.

Dumitru Almaș

Mărturii

Se știe că, în săvîrșirea Unirii, un rol hotărîtor la anularea alegerilor falsificate din Moldova l-a avut intervenția Rusiei, Franței, Sardiniei și Prusiei. Scriînd despre eveniment, presa din țările românești a apreciat la justa lui valoare gestul și a făcut unele comentarii pline de semnificații.

„Noutățile din Constantinopol, scria Seculul din 2) iulie 1857, sînt pînă astăzi tot aceleași. În urma lăsării jos a bandierii Franceze și Sarde, se știe că a doua zi ambasadorii Rusiei și Prusiei făcuseră același lucru... Se zice că divanul Turc ar fi cerut 4 zile spre a da un răspuns definitiv reprezentanților celor patru puteri în chestiunea Moldaviei”; iar la 12 august ziarul nota: „S-a primit de toate puterile desînțarea alegerilor din Moldavia”.

Comentariile care au urmat au fost, în toate ziarurile unioniste, pline de entuziasmul împlinirii unor năzuințe mai vechi. Reamintînd de revendicările care însușiseră generația de la 1848 și care continuau să fie arătate răspical („Legea progresului cere ca edificiul social vechi, ce începe a se surpa de sine, să se reconstitue pe fundamente mai solide”, scria Seculul din 9 mai 1857 salutînd

intrarea în adunarea generală a „claselor intermediu și de jos”), ziarele conduse de protagoniștii Unirii au pomenit și de legăturile cu Rusia, care, prima, ridicase problema popoarelor din Balcani cîmpite de Turci, deschizînd chestiunea eliberării lor. „De cînd în 1854, reamintea Seculul din 29 aprilie 1857, armile Rusiei trecură Prutul și intrară în Moldo-Romînia, jurnalele europene primiră o impulsie oarecare, de la cabinetele lor, căutată a se interesa mai mult de soarta acestor țări. Începutul resbelului și actele memorabile ce se săvîrșiră pe termiu bătrînului Danubiu, mări din ce în ce importanța acestor pămînturi și atraseră asupra-le, mai cu seamă privirile publiciștilor. Pentru prima oară, mulți din acești oameni distinși, căulară pe hartă să vadă unde cad aceste țeri și al căror imperiu sînt ele vasele... Cu toate că, mai rulate din aceste însemnate foi periodice au dat de capitală a Moldaviei, București și de a Romîniei, Galațul, nimic nu le oprea a face înaltă politică...”

Legînd, așadar, actul de protestare împotriva falsificării alegerilor din Moldova de intervențiile anterioare în favoarea Țărilor Românești, ziarele au subliniat altă satisfacție

opinie publice ruse, cît și bucuria unioniștilor romîni. La 22 august, același ziar, Seculul, nota la rubrica „Știri din afară.

Rusia”: „Schimbarea ce s-a făcut (...) în chestiunea principatelor danubiene (...) a fost primită aici cu mare mulțumire. Rusia, care de la început a tratat această chestiune cu cea mai mare lealitate, este pe deplin mulțumită de învoiala ce s-a făcut acum în urmă”. Interesul purtat problemei Unirii Țărilor Romine este mărturisit, de altfel, și de documentatul studiu al lui S. Palauzov despre „Statul romîn al Valahiei și Moldovei din punct de vedere istoric și politic”, apărut în „Olecestvennie Zapiski” din 1858. Iar interpretînd starea de spirit de la noi, D. Bolintineanu nota, în chip de concluzie, în ziarul său „Dimbovița”, după săvîrșirea Unirii: „Turcia avea frumoase simpatii în principatele Dunării, sînt cîțiva ani. Dar aceste simpatii se stîlseră îndată ce Poarta se pronunță contra unirii. Rola frumoasă ce avea ea vis-a-vis de creștini, o trecu în mîinile Rusiei, întocmai ca un sălbatic ce gîsind un frumos diamant, îl dă aluina ce scie să-l prețuiască” (1859, 14 martie, pag. 177).

Al. Dușu

REALIZĂRI EPOCALE, SARCINI GRANDIOASE

Vorbind despre planul septenal, metalurgiștii sovietici au spus:

— Este septenalul metalului!

Cei care lucrează în domeniul energetic și numesc, cu totă tăria convingere:

— Septenalul electricității!

Ea fiindul lor, specialiștii în domeniul construcțiilor mecanice spun:

— E septenalul automatizării!

Iar chimiștii, afirmă și ei:

— Septenalul chimiei!

Atât unii, cât și alții, au dreptate, fiecare în felul lor. În cei șapte ani ce urmează, fiecare din ramurile industriei sovietice se va dezvolta cu o viteală nemaivăzută. Producția anuală de oțel va tinde spre cifra-record de 100 de milioane de tone; iureșul milioanele de kilowați-ore va fi și mai impetuos; uzinele automate, în care efortul oamenilor va fi redus la minimum, vor deveni un lucru obișnuit; industria chimică sovietică a cărei producție, față de anul 1913, este astăzi de 112 ori mai mare va fabrica de 4,5—8 ori mai multe fibre artificiale și sintetice și mase plastice decât în anul 1958.

Nu încapă încoială că sarcinile grandioase ale septenalului vor fi îndeplinite cu succes — așa cum au fost îndeplinite toate planurile avântate ale Uniunii Sovietice. Cheazășie pentru această stau realizările epocale de până acum ale oamenilor sovietici, și politica înțeleaptă a P.C.U.S., care asigură economiei naționale a țării ritmuri de dezvoltare ridicate — fără egal în lume.

Mihai Patriciu

director general
al Combinatului Siderurgic Reșița

UN PROCES ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE

Septenalul nu înseamnă numai oțel, mase plastice, energie și mașini; el înseamnă și belșugul de produse agricole — de cereale și carne, de lapte și unt. Sarcina economică fundamentală a U.R.S.S. — depășirea Statelor Unite, cea mai dezvoltată țară capitalistă în ce privește producția economică pe cap de locuitor — va fi îndeplinită în mod integral cîțiva ani mai târziu. În domeniul producției agricole însă, această sarcină va fi realizată **INCA ÎN PERIOADA PLANULUI SEPTENAL.**

Mai exact vorbind, realizarea acestui obiectiv de mari proporții este un proces în plină desfășurare, o țintă spre care Uniunea Sovietică se îndreaptă, precis și sigur, sub ochii noștri. Astfel, încă de pe acum, Uniunea Sovietică a și întrecut S.U.A. în ce privește producția de cereale și zahăr socotită pe cap de locuitor, și producția globală de unt și lapte.

Cum stau lucrurile pe frontul cerealelor? După cum se știe, recolta globală de cereale a U.R.S.S. a fost în 1958 de 8,5 miliarde puduri, cu peste 2 miliarde mai mare decât recolta anului 1957! Pentru a înțelege mai bine semnificația acestei creșteri — este suficient să avem în vedere că ea reprezintă piinea pentru un an de zile a 200 de milioane de oameni — adică aproape a întregii populații a U.R.S.S.

În lumina progreselor realizate de agricultura sovietică în ultimii ani, este evident că sarcina planului septenal, de a realiza în 1965 o producție de 10—11 miliarde de puduri de cereale, este într-adevăr realizabilă.

Pentru întregirea tabloului agriculturii sovietice, să adăugăm faptul că în ultimii patru ani creșterea anuală medie a producției agricole a fost de 7 la sută în U.R.S.S., față de numai 1 la sută în S.U.A. Cu alte cuvinte, de câte ori America face un pas înainte, Uniunea Sovietică face șapte. Toate acestea învederează faptul că în cursul septenalului care începe acum, și ale cărui cifre de control formează obiectul Congresului XXI al P.C.U.S., victoria pe frontul agricol va fi definitiv cucerită de constructorii comunismului.

ing. Marin Stancu

adjunct al ministrului Agriculturii
și Silviculturii

PLANUL ÎNFLORIRII FĂRĂ PRECEDENT A ȘTIINȚEI ȘI CULTURII

Sintem obișnuiți să trecem în gândirea noastră mai ușor de la concret la abstract și mai greu de la imaginativ la realitate. O asemenea dificultate o are cel care ia cunoștință de cifrele planului de 7 ani al dezvoltării economice a U.R.S.S. Ca să dai viață acestui plan grandios, trebuie să-ți imaginezi în concret ce înseamnă el în devenirea lui viitoare.

Ce va însemna planul septenal pentru știință și cultură, pentru învățămînt? La această întrebare nu-i greu de răspuns: se găsesc în plan toate elementele ca să putem da un răspuns bine asigurat.

În primul rînd, trecerea la învățămîntul generalizat de 10 ani, cu întărirea legăturii dintre școală și viață, politehnizarea învățămîntului mediu, creșterea numărului de specialiști în toate ramurile tehnicii și științei, organizarea de noi centre complexe de învățămînt și de cercetare științifică în marile orașe din provincie.

Vor lua ființă noi filiale academice și noi institute de cercetări, care vor contribui la o mai bună cunoaștere și valorificare a resurselor naturale din toate regiunile Uniunii Sovietice.

Iată și câteva cifre demonstrative: în 1965, numărul elevilor în școlile de șapte ani și medii se va ridica pînă la 38-40 milioane, numărul absolvenților de învățămînt superior va fi de 2.300.000 între anii 1959—65; în ultimul an al septenalului vor apare 1 miliard și 600 de milioane exemplare cărți; vor fi construite în aceeași perioadă 100 de noi centre de televiziune și peste 100.000 instalații cinematografice etc.

Și nu încapă încoială că savanții și oamenii de știință sovietici — care prin realizările lor au făcut să crească enorm prestigiul patriei — vor uimi nu odată lumea prin înfăptuirile lor epocale.

acad. Ștefan Milcu

CONGRESUL AL XXI-LEA ISTORIC ÎN VIAȚA

Afiș de B. Berezovski

Laudă mîinilor înaripate de gîndire!

În zilele Congresului XXI, de la înalta tribună, pe lângă numeroșii vorbitori care vor lua cuvîntul, sau mai bine zis prin glasul multora dintre ei, va vorbi și o personalitate cu totul și cu totul deosebită prin faptul că e o sinteză, o entitate colectivă: casa muncitoare a Uniunii Sovietice, avangarda civilizației contemporane, cea care cu mîinile ei a zidit prima orinduire socialistă și clădește astăzi prima societate comunistă. În ajunul acestui istoric Congres, care deschide vastele perspective ale etapei construcției desfășurate a comunismului, nu putem să nu ne îndreptăm gândurile spre aceia care, educați și căliți în muncă și luptă în concordată de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, au devenit în ochii milioanele de muncitori din lumea întreagă exemplul cel mai înalt de conștiință comunistă, de arzătoare dăruire pentru cauza fericirii umane. În țara socialismului bîruirot s-a format acel tip de muncitor visat de Marx pentru care munca e creație, ale cărui meștere mîini sînt înaripate de măreața forță a gîndirii descătășute.

Care dintre muncitorii noștri din industria prelucrătoare n-a auzit de falimosul maistru al așchierii rapide, Vasili Kolesov de la uzina din Kuibîșev? Metodele sale de așchiere rapidă, noua geometrie a cuțitelor sale cu ajutorul cărora sporea avansul de 5 pînă la 10 ori, i-au creat lui Kolesov faima unui adevărat „vrăjitor al strungului”

Nivelul tehnic al muncitorilor sovietici devine din ce în ce mai

înalt deoarece pentru ei nu există — cum există pentru cel din lumea capitalistă — nici o barieră în calea cuceririi celor mai înalte culmi ale științei.

Nimeni dintre muncitorii uzinei leningrădene „Vibrator” nu se mai miră de faptul că într-unul din ateliere a apărut într-o bună zi tablita: „Laboratorul lăcătușului Nikolai Vasilev”. Si e limpede de ce nu s-au mirat: în trei ani, acest om talentat a elaborat aproape 50 propuneri de raționalizare, de cea mai mare însemnătate pentru progresul tehnic.

Trăsătura caracteristică a industriei sovietice în etapa actuală este că figuri de talia lui Kolesov sau Vasilev au încetat de a mai fi rarități, excepții, ci sînt în număr din ce în ce mai mare, determinînd astfel și prin număr noul profil tehnic, politic și moral al elasel muncitoare din Uniunea Sovietică.

Maî lunile trecute, întreaga Uniunea Sovietică a fost străbătută de la un capăt la altul de numele unui simplu mlner din Donbass, Nikolai Mamal. Ce a atras asupra lui privirile și admirația activă a întregii Uniuni Sovietice? Ce a făcut din el un exemplu demn de urma pentru mii și mii de muncitori sovietici? Faptul că în mina sa Mamal a dovedit că fiecare lucrător de abataj poate să dea în fiecare zi — folosind maî bine, maî productiv mecanismele — în medie o tonă de cărbune peste plan.

Pentru unii vizitatori de peste hotare, cu ochii încă acoperiți de plasa prejudecăților, acest înalt nivel al muncitorului sovietic e uneori o enigmă. El nu

vor să vadă explicația simplă și clară ca lumina zilei, care stă la îndemîna oricui: muncitorul sovietic învață.

De altfel problema aceasta a învățaturii, se află acum în centrul preocupărilor întregii muncitorimii sovietice. Tehnica nouă, de excepțională productivitate, a comunismului, cere milioane de muncitori cu o calificare apropiată de a inginerului. Nu poți conduce un atelier automatizat fără o cunoaștere aprofundată a celorlalte maî fine și complexe aparate și mecanisme. De aceea, nu e de loc întimplător că brigăzile muncii comuniste, care au luat naștere de-a lungul și de-a latul marii Uniuni, își propun printre țelurile lor nu numai o înaltă productivitate a muncii, nu numai ca membrii lor să trăiască în mod comunist, ci și ca fiecare dintre ei să învețe, să termine studiile medii și superioare, să devie acel nou tip de muncitor cu cunoștințe inginereste de care are nevoie orînduirea comunistă.

...Mîini înaripate de gîndire, vouă care acum cîteva decenii erați încă puține dar munceați de pe atunci în așa fel încît exemplul vostru însușește și chema, vouă care astăzi, în număr atât de mare, sînteți în avangarda celor ce transformă visul de veacuri al omenirii în faptă vie, vouă care transformați munca omului dintr-un chin al infernului, cum părea celor din vechime, într-o nelămurită bucurie a creației, vouă vi se cuvine, înainte de toate, lauda noastră entuziastă!

Victor Birlădeanu

AL P.C.U.S. — UN MOMENT

POPORULUI SOVIETIC

Marea dezbatere

Se știe că Plenara din noiembrie 1958 a C.C. al P.C.U.S. a hotărât publicarea tezelor raportului lui N. S. Hrușciiov asupra cifrelor de control ale planului de șapte ani (1959—1965) al Uniunii Sovietice și desfășurarea unei largi discuții publice asupra acestor teze. De atunci, în întreaga Uniune Sovietică zeci și sute de mii de oameni ai muncii și au expus părerea, înțelegându-se pe experiența lor și pe dorința lor de a vedea înlăuntrul se mărește feluri ale planului de șapte ani, fie în adunările organizațiilor obștești, fie în coloanele ziarelor și revistelor. Este neindoielnic că această largă și liberă discuție, expresie elocventă a democrației sovietice, a participării maselor de oameni ai muncii la conducerea treburilor economice și politice ale unei mari țări, a rodit observații și propuneri de care se va ține seama la elaborarea definitivă a planului de șapte ani.

O sarcină de cea mai mare însemnătate a planului de șapte ani este construirea bazei tehnico-materiale a societății comuniste. În articolul „Citeva probleme ale teoriei economice”, publicat în „Kommunist” nr. 16/1958, L. Leontiev, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., discutând acest aspect al tezelor raportului lui N. S. Hrușciiov, scrie:

„Planul de șapte ani este programul unei mari creșteri a forțelor de producție ale țării noastre. El pleacă de la necesitatea de a se câștiga timp în întrecerea economică pașnică cu cele mai dezvoltate țări capitaliste și prevede o dezvoltare maximă a economiei, și în deosebi a ramurilor hotărâtoare”

În mod concret, crearea bazei tehnico-materiale a comunismului, presupune, după cum arată profesorul A. Notkin, în articolul său publicat în „Kommunist” nr. 16/1958: *în primul rând*, o serioasă sporire a forțelor de producție, o largire a proporțiilor producției bunurilor materiale; *în al doilea rând*, crearea unei structuri mai eficiente și mai armonioase a ramurilor producției sociale, asigurând atingerea unui nivel mai înalt al productivității muncii și satisfacerea mai deplină a nevoilor populației; *în al treilea rând*, punerea în valoare în continuare a bogățiilor țării și avântul forțelor de producție ale tuturor republicilor unionale și ale regiunilor economice; *în al patrulea rând*, accelerarea introducerii tehnicii noi în toate ramurile economiei naționale; *în al cincilea rând*, ridicarea generală a calificării tuturor oamenilor muncii și creșterea nivelului lor tehnico-cultural; *în al șaselea rând*, trecerea la un stadiu superior al socializării muncii.

Cifrele care caracterizează dezvoltarea forțelor de producție ale Uniunii Sovietice în viitorii șapte ani sînt cu adevărat impresionante. Producția globală industrială a U.R.S.S. va crește în acești șapte ani cu 80 la sută. Creșterea medie anuală a producției industriale în perioada 1959—1965 va fi de aproape 135 miliarde ruble, față de 90 miliarde ruble în cei șapte ani anteriori. După cum arată A. Arzumaniian, membru corespondent al Academiei de Științe a Uniunii Sovietice, într-un articol publicat în „Voprosi Ekonomiki” nr. 12/1958 această creștere a forțelor de producție ale Uniunii Sovietice înseamnă că dacă în 1958, producția industrială sovietică a reprezentat 53—55 la sută din producția industrială a S.U.A., în 1965 ea va reprezenta 95—99 la sută din producția industrială americană.

Criteriul principal după care se judecă perspectivele dezvoltării economiei în diferitele țări ca și perspectivele întrecerii econo-

mice pașnice între cele două sisteme, este ritmul de dezvoltare a producției.

După cum subliniază I. Ma. Ișev, în articolul său publicat în „Kommunist” nr. 17/1958, ritmurile dezvoltării economice a Uniunii Sovietice, nu sînt rezultatul unor dorințe subiective, ci al unei analize științifice și al generalizării experienței practice a construcției economice. În ultimul timp, o serie de economiști burghezi au căutat să se mîngieie cu gîndul că pe măsură ce Uniunea Sovietică își va mări forțele de producție, ritmurile de creștere ale producției ei industriale și agricole vor scădea. Cifrele de control ale planului de șapte ani dau o lovitură nimicitoare acestor socoteli interesate. În perioada de șapte ani dintre 1959 și 1965, ritmurile de creștere a producției industriale a Uniunii Sovietice se vor menține la un nivel de 8,5 la sută. În același timp, se prevăd ritmuri ridicate de sporire și a producției agricole. Producția globală a agriculturii sovietice va fi în 1965 de 1,7 ori mai mare decît cea din 1958. Aceasta înseamnă că agricultura sovietică își va spori producția, în fiecare din cei șapte ani următori, cu 7,9 la sută.

Cifrele de control ale planului de șapte ani prevăd profunde schimbări calitative în structura ramurilor economiei sovietice. Ele concretizează ideea leninistă a dezvoltării cu precădere a industriei grele. Dacă industria în totalitate ei va crește cu 80 la sută, producția mijloacelor de producție va crește cu 85—88 la sută. Structura producției mijloacelor de producție se va îmbunătăți simțitor prin creșterea greutății specifice a industriei construcțiilor de mașini și în deosebi a liniilor automate și semi-automate, prin creșterea producției materialelor sintetice, prin sporirea greutății specifice a oțelurilor electrice și a metalelor ușoare, prin schimbările fundamentale ce vor interveni în balanța de combustibil.

În literatura economică burgheză se afirmă adeseori că linia creșterii cu precădere a producției mijloacelor de producție n-ar putea fi pusă de acord cu creșterea nivelului de trai al populației sovietice. Plenara din mai 1958 a C.C. al P.C.U.S. a arătat însă că Uniunea Sovietică a atins un asemenea nivel al dezvoltării economice și în deosebi al industriei grele, încît ea poate înlăptui în același timp și un vast program al progresului tehnic și un program al fel de vast al creșterii nivelului de trai. În articolul citat al profesorului Notkin se arată felul cum vor crește investițiile destinate sporirii forțelor de producție și cele destinate îmbunătățirii nivelului de trai. Astfel, în timp ce pentru construcția obiectivelor productive investițiile vor crește, în 1959—1965, cu 81—84 la sută, pentru construcțiile de locuințe și comunale, ele vor crește cu 80—83 la sută, iar pentru construcțiile social-culturale vor crește cu 79 la sută.

În ceea ce privește punerea în valoare a bogățiilor țării, a potențialului economic al tuturor republicilor unionale, perioada următoarelor șapte ani va reprezenta o continuare și o accelerare a înlăptuirii indicațiilor Congresului al XX-lea asupra însemnătății regiunilor răsăritene. Rezolvarea acestor sarcini se bizuie pe existența unor mari bogății naturale. După datele cuprinse în articolul lui N. Nekrasov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S. publicat în „Voprosi Ekonomiki” nr. 12/1958, pe teritoriul Uniunii Sovietice sînt cuprinse 41 la sută din rezervele mondiale de minereuri de fier, 88 la sută din rezervele mondiale de minereuri

de mangan, 54 la sută din rezervele mondiale de săruri potasice, aproape 1/3 din rezervele mondiale de fosfați, 57 la sută din rezervele de cărbuni și mari zăcăminte de petrol și gaze naturale.

Linia introducerii largi a progresului tehnic se va înlăptui atît pe calea reconstrucției întreprinderilor existente, cît și pe calea construirii unor întreprinderi noi, utilizate după ultimul cuvînt al științei și tehnicii. Reconstrucția tehnică a întreprinderilor existente va îngădui un mare câștig de timp. Punerea în valoare a resurselor naturale recent descoperite și sporirea producției de materiale sintetice se vor face pe calea construirii unor întreprinderi noi. Numai în ramura chimiei se prevede construcția a peste 140 de noi întreprinderi, de mari proporții.

Crearea bazei tehnico-materiale a comunismului duce la o creștere însemnată a socializării muncii, la crearea condițiilor pentru generalizarea proprietății comuniste unice.

Creșterea gradului socializării muncii se exprimă, de pildă, prin crearea unor sisteme energetice de mari proporții. Ea se mai exprimă de asemenea prin creșterea concentrării producției. Iată cîteva exemple date de N. Nekrasov, asupra concentrării producției energetice și metalurgice în U.R.S.S. În 1957, 63,9 la sută din întreaga producție de energie electrică a U.R.S.S. au fost produse de stațiuni avînd o putere de peste 100 mii kW. În același an, numai 4 întreprinderi ale metalurgiei grele au produs aproape 40 la sută din întreaga producție de fontă a Uniunii Sovietice. Planul de șapte ani va duce la o nouă concentrare a producției industriale ieftinînd cheltuielile de muncă pe unitate de produs și prețurile de cost. Se va face de asemenea un mare pas înainte prin concentrarea producției de piese în mari întreprinderi specializate, în loc ca acestea să fie produse în atelierele mici ale întreprinderilor cu un profil larg.

O foarte mare însemnătate pentru trecerea la comunism o are creșterea gradului socializării muncii în agricultură, ale cărei căi au fost trasate în raportul lui N. S. Hrușciiov prezentat la Plenara din decembrie a C.C. al P.C.U.S. Mărirea fondurilor indivizibile ale colhozurilor, scăderea rolului gospodăriei individuale a colhoznicilor și a muncitorilor din sovhozuri, largirea cooperării colhozurilor în domeniul construcțiilor de centrale electrice, de drumuri, de întreprinderi productive, de sisteme de irigație, a trezit un viu interes, manifestat printr-o avalanșă de propuneri concrete făcute în cadrul marii dezbateri asupra cifrelor de control ale planului de șapte ani. În centrul preocupărilor legate de apropierea proprietății colhoznic de proprietatea obștească asupra mijloacelor de producție au stat și problemele remunerației muncii de către colhozuri. S-a arătat astfel că colhozurile avansate au renunțat de pe acum la sistemul măsurării muncii depuse de colhoznici prin zile-muncă și au introdus forme mai avansate de măsurare și de remunerare a muncii. Generalizarea folosirii acestor forme noi este considerată, de I. Ma. Ișev, de pildă, în articolul său din „Kommunist” nr. 16/1958, ca cheia ridicării productivității muncii colhoznicilor.

Marea dezbatere asupra cifrelor de control ale planului de șapte ani continuă. Mai mult, ea se întinde chiar pe măsură ce ne apropiem de data deschiderii Congresului al XXI-lea.

Ion Manu

ETAPE GLORIOASE

Fiecare Congres al P.C.U.S. a însemnat un eveniment hotărâtor pentru destinele poporului sovietic. Fiecare Congres a marcat un salt în dezvoltarea economiei naționale și culturii sovietice, noi pași de fiecare dată tot mai cuceritori spre viitorul luminos al comunismului.

Congresul al XIV-lea al P.C.U.S., de exemplu, a intrat în istorie sub denumirea de „Congresul industrializării socialiste”, deoarece la acest Congres s-a trasat ca sarcină „să se asigure U.R.S.S. o independență economică care să ferească U.R.S.S. de eventualitatea transformării ei într-o anexă a economiei capitaliste mondiale, în care scop se va urma linia spre industrializarea țării, spre dezvoltarea producției mijloacelor de producție”.

Congresul al XV-lea a intrat în istoria P.C.U.S. și a statului sovietic ca „Congresul colectivizării”, deoarece la acest Congres s-a hotărât desfășurarea cit mai largă a colectivizării agriculturii și s-a elaborat planul extinderii și consolidării rețelei de colhozuri și sovhozuri.

Congresul al XVII-lea a marcat victoria liniei generale a partidului în construirea socialismului, înregistrîndu-se succese hotărâtoare în toate ramurile economiei și culturii.

Congresul al XVIII-lea, ultimul Congres înainte de agresiunea mișlească a Germaniei fasciste, a marcat desăvîrșirea reconstrucției industriei și agriculturii pe baza tehnicii noi și lichidarea definitivă a rămășițelor claselor exploatare. Congresul a trasat, pentru prima oară, sarcina ca Uniunea Sovietică să ajungă din urmă și să depășească cele mai dezvoltate țări capitaliste din punct de vedere economic, adică sub raportul volumului producției pe cap de locuitor.

Agresiunea fascistă a întrerupt însă munca pașnică creatoare a poporului sovietic, care a fost nevoit să-și concentreze eforturile în vederea zdrobirii dușmanului și, după obținerea victoriei, în vederea refacerii distrugerilor și pagubelor provocate de război.

Pe baza uriașelor succese obținute de poporul sovietic în perioada postbelică, Congresul al XX-lea a chemat Partidul Comunist și poporul sovietic să continue lupta pentru rezolvarea pe căile întrecerii economice pașnice, în cel mai scurt termen istoric, a sarcinii economice fundamentale a U.R.S.S. — de a ajunge să întrecă țările capitaliste cele mai dezvoltate din punctul de vedere al producției pe cap de locuitor. În hotărârile și documentele Congresului al XX-lea au căpătat o nouă dezvoltare o serie de probleme principale ca: problema coexistenței pașnice a celor două sisteme, problema posibilității preîntîmpinării războaielor în epoca noastră, problema formelor de trecere a diferitelor țări la socialism.

În răstimpul scurt ce s-a scurs de la Congresul XX poporul sovietic condus de P.C.U.S. a obținut victorii răsunătoare în toate domeniile de activitate. Este destul să amintim saftul înainte realizat de puternica industrie socialistă, de gigantice acțiuni de valorificare a zeci de milioane ha de pămînturi întelinite, de epocale realizări ale științei și tehnicii sovietice — lansarea celor trei sateliți artificiali ai pămîntului și a rachetei cosmice, care a devenit prima planetă artificială a sistemului nostru solar.

Tezele cu privire la planul septenal de dezvoltare a Uniunii Sovietice, care vor fi prezentate la Congresul al XXI-lea de tov. N. S. Hrușciiov, arată că Uniunea Sovietică trece acum, cu toate forțele ei uriașe în continuă și furtunoasă creștere, la opera de construire desfășurată a comunismului.

prof. Vasile Dinu
prorector al Universității
„C. I. Parhon”

UN ÎNALT NIVEL DE TRAI

„Cifrele care caracterizează dezvoltarea economiei noastre în următorii șapte ani, par aproape neverosimile. Cînd aceste cifre vor deveni cunoscute, întreaga lume va fi uluită de perspectivele de dezvoltare a economiei socialiste”.

Așa caracteriza N. S. Hrușciiov cifrele planului septenal ce va fi discutat la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S.

Aceste cifre sînt azi cunoscute de toată lumea și ele constituie un grandios program de bună stare, pace și progres.

La sfîrșitul acestor 7 ani și așa cum ne-au obișnuit oamenii sovietici, chiar mai de vreme, U.R.S.S. se va situa pe primul loc în lume în ce privește volumul absolut al producției industriale și agricole, asigurîndu-se în felul acesta populației cel mai înalt nivel de trai din lume.

Impresionante sînt de asemenea prevederile privind volumul și ritmul construcției de locuințe. În ultimii ani, în Uniunea Sovietică s-a construit enorm, schelele noilor clădiri constituind aproape o caracteristică a oricărui oraș sovietic. Și totuși, cerințele sînt mai mari. Oamenii sovietici, care au construit hidrocentrale uriașe și mari artificiale, care înalță centrale atomo-electrice de mare capacitate și lansează primele rachete cosmice, vor să trăiască în locuințe mai spațioase și mai confortabile. 380 de miliarde de ruble prevede planul septenal pentru construcția de locuințe și clădiri publice. În felul acesta, în următorii ani numai în orașele și în centrele muncitorești se vor construi locuințe pe o suprafață totală de 650—660 milioane de m.p. (15 milioane de apartamente).

O măsură importantă pentru creșterea nivelului de trai al oamenilor sovietici este și sporirea salariilor micilor mijlocii precum și mărirea pensiilor. Mărirea salariilor precum și politica de reducere a prețurilor la bunurile de larg consum vor duce la creșterea continuă a puterii de cumpărare a oamenilor sovietici.

Producția bunurilor de consum va crește cu 62—65 la sută față de nivelul anului 1958, producția industriei ușoare va spori de 1,5 ori.

Cetățenii Uniunii Sovietice se vor bucura de ziua de muncă și săptămîna de lucru cea mai redusă din lume, 6—7 ore pe zi timp de 5 zile pe săptămîna.

Bugetul de stat al U.R.S.S. pe anul 1959, primul an al marelui plan septenal, prevede sporirea considerabilă a cheltuielilor destinate pentru învățămînt — 94,3 miliarde. Pentru ocrotirea sănătății sînt prevăzute — 44 miliarde, pentru prevederi sociale — 88,2 miliarde, pentru dezvoltarea științei — 27,3 miliarde ruble, pentru locuințe — 41,4 miliarde — în timp ce la capitolul apărării, cheltuielile se reduc la mai puțin de 14 la sută din buget.

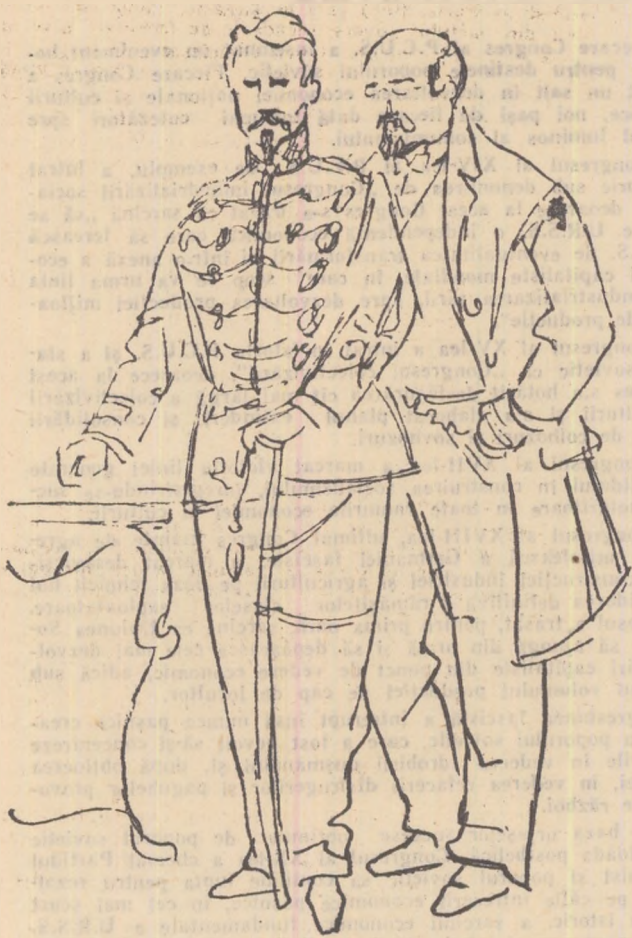
Oamenii muncii din Patria noastră privesc cu dragoste și recunoștință marelui program de construire a comunismului, convinși că înlăptuirea lui va duce la întărirea forțelor păcii și socialismului în întreaga lume.

Dumitru Diaconescu

președinte al comitetului executiv al
Sfatului popular al Capitalei.

La Buc acum

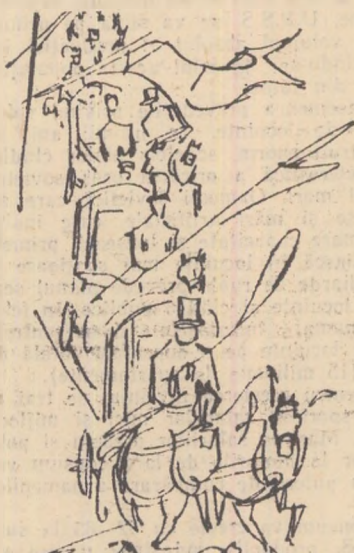
Ziua intrării noului Domn în București fusese aleasă cu inadins socoteală. Duminică, steagurile fluturau totdeauna deasupra clădirilor consulatelor. Era dar cu dibăcie ocrotită primejdia ca vreunul din consuli străini să-și arate public mîhnirea pentru indoita alegere a Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, refuzînd să pavoazeze dacă acesta și-ar fi făcut intrarea în cel de-al doilea oraș de scaun al său într-o zi obișnuită.

Trecuse o lună de cînd Cuza fusese ales Domn al Moldovei și două săptămîni de cînd se alesese și ca Domnitor al Țării Românești. Cu toate acestea, prea puțini se împăcau cu gîndul că indoita alegere trebuie să însemneze sfîrșitul unui șir de fapte împlinite și nu începutul unui nou șir de acte menite să forțeze mina zgîrcită a puterilor neprietene. Unirea definitivă și imediată! Cu orice mijloace și împotriva oricui! Iată ce așteptau de la noul ales zecile de mii de oameni care în acea Duminică umpleau străzile Bucureștiului, de la Mitropolie pînă la bariera Băneșii.

Era o zi proaspătă și limpede de februarie. Soarele se înălțase sărbătorește, de dimineață, pe înaltul cerului. Destul de puternic spre a face să lucească, în mijlocul scînteierii, zăpada ce ascundea murdăria respingătoare a ulițelor, era totuși, în acea zi de ger ușor, prea slab spre a o topi cu totul, iar acum, către trei ceasuri după-amiază, cînd începea să se facă simțită răcoarea amurgului, omătul se întărise și sutele de călăreți ce așteptau alaiul domnesc la ultima poștă înainte de București, la Săltica, miile de carete, de trăsură, de rădvan, de butci, de căruțe care îi ieșiseră în întîmpinare dincolo de Băneasa, aveau drum bun, de nădejde.

Nerăbdarea bucureștenilor de a-și vedea Domnitorul, de al cărui nume nici nu auziseră măcar pînă la 24 ia-

Fragment dintr-o lucrare închinată lui Mihail Kogălniceanu.

Desene de
Tia Peltz

nuarie, era lesne de înțeles. Ea era în chiar firea bucureștenilor, zăvergii și căzuși din tată-n fiu. Dar era pricinuită mai cu seamă de știința ce o aveau cu toții că, din Iași, deputăția Camerei electivă a Țării Românești, care plecase să fîrlitisească pe noul ales, telegrafiască: „Domnul e într-o toate sublim”. Iar aceasta nu putea să însemneze decît un singur lucru: izbînda pe care o intru-chipa Alexandru Ioan Cuza va fi dusă pînă la capăt, va fi urmată de alte întîmplări nu mai puțin însemnate.

Dar dacă mari hotărîri puteau fi puse la cale la Iași, ele trebuiau să fie duse la îndeplinire în București. Trecuse însă o zi după alta, o săptămîină, iată aproape a doua săptămîină încheiată, și Domnitorul abia se hotărîse a părăsi Iași.

În sfîrșit de sub geana zării, începură să se zărească și să se apropie repede cupele trase de cal înșpumați, ce aduceau pe noul Domn și pe însoțitorii săi. După 36 de ore de drum, aceștia se pregăteau să facă față ceremoniilor cu care aveau să fie întîmpinați în orașul în care păseau și cu dor și cu curiozitate, în mijlocul mulțimii gălăgioase și plătorești, obișnuite a-și manifesta la fețe zgometos, după împrejurări, însuflețirea sau minla.

...Prin ferestrele aburite ale cupelelor, călătorii moldoveni privesc cu curiozitate mulțimea de oameni care îi înconjoară și îi aclamă: pînă la ei, străbat domolite, strigătele nebune de veselie și însuflețire amestecate cu dangățul înăbușit al clopotelor trase în dungă, cu nechezaful calilor, cu huruitul trăsurilor și căruțelor. Municipalityatea Bucureștiului nu și-a cruțat banii și osîrdia: călătorii își arată arcurile de triumf sub care trec din loc în loc, pădurea de stîndarde de o parte și de alta a șoselei. Dar aceste semne nu au același înțeles pentru fiecare dintre ei.

Vodă Cuza a venit însoțit de credincioșii săi: de colonelul Pisoschi, care pomenise, cîl dintîi, numele lui în adunarea fruntașilor partidei naționale din noaptea de 3-4 ianuarie, acasă la Dimitrie Rallet, împrejurul elefantului împăiat, cînd 31 de deputați moldoveni se legaseră cu jurămînt a-l alege pe Cuza Domn, de căpitanul Costache Silion, aghiotantul său, care-i adusese telegrama prin care l se vestea alegerea sa ca Domn al Țării Românești, de Neculai Docan vărul său, șeful cunoscut și recunoscut al „bandei negre”, fără învoirea și binecuvîntarea căreia nu se putea arenda nici o moșie mănăstirească sau de a statului. În fața Domnului se afla secretarul său intim și ruda apropiată a soției sale Dimitrie Sturza. O întreagă lume de idei și de simțăminte despărțea pe acești doi oameni; nu peste mult timp tinărul secretar intim avea să devină un dușman jurat al Domnitorului. Deocamdată, el nu avea însă o prea mare însemnătate și sînta lui țepănă, aerul lui solemn, podoarea ce o arăta cînd Domnul săguia oleacă în felul lui de om de lume și de plăceri, inspira lui Cuza mai degrabă veselie decît teamă și repulsie.

Gîndurile Domnitorului se îndreptau de aceea nu către oamenii care călătoreau în aceeași cupea cu el, ci către acei din cupelele care îl urmau. Acolo se aflau membrii deputăției Adunării electivă a Moldovei. Ei duceau către confrății lor din capitala Țării Românești un mesaj solemn și temerar.

Plecarea Domnitorului din Iași, în ziua de 17 februarie, fusese precedată de zile pline de chinuitoare îndoleli, de întrebări fără răspuns, de sfîșieri necurmate, de hotărîri luate și revocate aproape în aceeași clipă. În primele cęsură după ce se anunțase alegerea lui Cuza ca Domn al Țării Românești, totul păru-se împede; drumul care se deschidea se arăta gata bătătorit; nu încăpea nici o șovăială, nici o aminare. Însuflețirea mulțimii care juca hora în fața hotelului lui Petrea Bacalu era așa de molsipitoare, încît chiar foștii vrăjmași ai Unirii își potriviseră în mare grabă masca cerută de împrejurări. Pînă și Aliș Bey — consulul Turciei la Iași — punea să-l fie întîlnită casa de cum se întuneca. O singură casă numai rămînea întunecată, cu stururile trase, cu zăvozii sloboziți din lanț: casa postelnicului și cavalerului Neculai Istrate, șeful neîmpăcat al anli unioniștilor. Dar ce însemnătate mai avea ciuda și ponosul stegăului neînduplecat al unei cauze condamnate! Avalanșa pornise și se părea că nimeni nu o va mai putea opri. În chiar seara zlei în care îi fusese anunțată indoita alegere, Domnitorul notificase acceptarea sa. În ziua de 6 februarie făcuse act de luare în primire a puterii, numind un prim ministru al Țării Românești. În ziua de 7 adresase Camerei moldave un mesaj spre a-i vesti cele întîmplute. În ziua de 9, Camera votase o adresă de mulțumiri Domnitorului, adresă care, la propunerea lui Mihalachi Kogălniceanu, cuprîndea rugămintea de a se convoca la Focșani Camerele ambelor țări. În același timp se alesese o deputăție a Camerei moldave ce trebuia să facă aceeași propunere Camerei din Țara Românească. „Să ne întîlnim la Focșani, spunea mesajul către Adunarea munteană redactat de Kogălniceanu, unde punînd mină în mină, să ne legăm atît de strîns încît nici soarta cea mai rea să nu ne poată despărți. La Focșani, la Focșani, dar, și acolo o binecuvîntarea Dumnezeului părinților noștri, să serbăm marea sărbătoare a reînvierii Romîni!”.

Pentru Focșani, Kogălniceanu și cel din împrejurul său pregătiseră însă nu numai simpla serbare a reunirii celor două Camere, ci și un întreg program de acțiune imediată. Către sfîrșitul lunii urmau să sosească la Focșani Domnitorul și Camerele... era prevăzut ca Adunările să ceară alcătuirea unui minister unic pentru cele două țări... numirea unui comandant unic pentru cele două armate, spre a face față unui eventual atac al turcilor...

înlocuirea celor două drapele cu drapelul unic, tricolor Unirea completă și definitivă părea că poate materializa visul neatîrnării.

Toate acestea nu erau rodul unui entuziasm de moment. Argumente grele vorbeau în favoarea loviturilor de forță. Un nou război european care ar fi paralizat pe adversarii cei mai temuți și cel mai tenace al Unirii, Austria, era pe cale să izbucnească. Semnele sigure ale înăspririi relațiilor franco-austriace se înmulțeau pe zi ce trecea. Ei vederat că prințul-cancelar Gorciakov, care considerase Austria nu ca un stat unitar ci ca o entitate geografică va privi înfringerea ei cu aceeași fătîșă satisfacție ca ca Austria asistase la înfringerea Rusiei în războiul Crimeii. Puterile străine păreau neputincioase de a întreprinde o acțiune unitară în afacerile românești și chiar după părerea unui om atît de ponderat ca Ludovic Steeg bunul prieten și colaborator al lui Kogălniceanu, Europa care trebuise să se resemneze a ne da suta, ne-ar da și mla. Plutea în aer convingerea că norocul trebuia neapărat să suridă celor îndrăznești. Și erau și mulți îndrăznești de teamă, de teama mișcării populare, care grabise indoita alegere și care putea împinge lucrurile la proclamarea pe căi extra-legale a Unirii imediate complete.

Căci se știa prea bine că dacă Camera electivă a Valahiei îi votase în unanimitate pe Cuza, acest lucru se datora nu numai unui impuls patriotic, ci mai cu seamă griji de a ocoti o primejdie nemăsurată mai mare — tumașoasa mișcare a gloatelor, ce legau mari și poate primumari nădejdi de înfăptuirea Unirii. La 22 ianuarie zăcînd începuseră la București dezbaterile Camerei electivă deputații se treziseră fără veste supuși preslunii un mulțimi fără număr. Orașul se lăsase cuprins de duhurile de zăveră, calmacii suferiseră rușinea așulerăși, calfe de tot soiul și juni învățași pregătiseră mușumea pentru asalt. Iar mai rău decît toate, însăși miliții șovăise; ostașii răbdaseră nepăsătorii vorbe de batjocă ce zburneau din mulțime la adresa celor mai de seamă boșeri și fusese vederat că n-ar fi sloboziți nici un foc armă spre a păzi Adunarea de invazia țîrgoveștilor și sătenilor ce alergaseră din împrejurimi.

Partizanii lui Știrbel și ai lui Bibescu o băgaseră mîneacă. Tremurînd de minia gloatelor ca firul de lărbă s bătăia vîjleii ei fuseseră cu atît mai deserași cu cît n nu vedeau cum ar fi putut da înapoi, fără a se face ris. Apoi în nici un chip n-ar fi putut da votul unui beral valah, căci aceasta ar fi însemnat sfîrșitul cariere lor politice, abjurarea publică de la toate principiile care le proclamaseră și le apăraseră pînă atunci. Aș încît propunerea de a-l alege pe Cuza li se păru-se rău c mai mic și se dăduse și prilejul de a săvîrși o retragere onorabilă, măcar în formă și de a aduna chiar un oarecare capital politic de pe urma lacrimilor de crocodiți care vărsaseră atunci, în seara secretă de la 24 ianuarie.

Nu cu mult timp înainte mai fuseseră crotle — și p răsîte — și alte planuri de forțare a hazardului. Pe vremea căimăcămiei, în redacția ziarului „Steaua Dunării” adăpostul nesigur al capetelor înfierbîntate și al inimii generoase, Mihail Kogălniceanu și prietenii săi: Vas Mălinescu, Neculai Ionescu, Iorgu Radu nu vedea nîn cu neputință în planul de a porni spre București și de goni de acolo căimăcămia Mareului Vornic Ioan Manu. neînțeles însă trebuiau să ceară și părerea celor din București. De aceea bătuseră o depeșă lui C. A. Rosu în care îi comunicaseră, în limbaj esopic, că au de gînd publica o carte despre Unire și-l întrebaseră dacă ar l te-a găsi destui prenumerași la București. Răspunsul sese cam în doi peri: prenumerașii trebuie să căutați la Iași. Kogălniceanu înțelesese că Rosetti se gîndea la prenumerași cu greutate și se adresase lui Anastas Panu, unul din cei trei căimacami de la Iași, care urseră lui Vogoride. Acesta socotise, însă, cartea despre Unire prîpîită și refuzase să se angajeze a o citi. Aș planul lui Kogălniceanu rămăsese baltă. Unii susțu că și Panu ar fi crotit un plan asemănător. Căci după încetase a mai fi căimacam și răspunderea ca și risurile trecuseră asupra altuia, asupra noului Domnitor Panu, chemat a forma guvernul, ar fi răspuns că și mește numai dacă Domnitorul consimte a pleca de înd cu guvern și armată la București. Așa încît răm simplu deputat.

Acum cînd planul reunirii celor două Camere căpăt sancțiunea oficială a Adunării Moldovei, Alexandru I. Cuza începuse a-și încropi păreri proprii despre căile trebuiau să ducă la dobîndirea Unirii. Aceste păreri e

urești.

o sută de ani...

dictate de primele priviri ce i fusese îngăduit a arunca în culisele politicii europene.

Dar dacă Poarta nu-i acordă investitura?

Dacă ceea ce părea deocamdată o primejdie nelămurită: concentrările de trupe turcești la sudul Dunării, devenea o primejdie reală? Dar dacă conflictul franco-austriac, în loc să ducă la război, se rezolva printr-un congres european? Gindurile lui zburau departe spre palatul Tuileriilor din Paris, spre Palatul de Iarnă din Sf. Petersburg, spre drumurile bătute de trimisul său Vasile Alecsandri, ministrul de Externe al Moldovei. Va primi acesta un semn de încurajare? I se vor da armele pe care le cere? Va fi sfătuit să meargă înainte sau să bată pasul pe loc? Fostul colonel Cuza se pricepea să joace și să plardă. Insofitorii săi știau cu toții, că, pierzind o dată pe cind era pircălab la Galați, 8.000 de galbeni la lansquet și neputînd plăti banii gheață, pe masă, vinduse pentru acea sumă casa părintească, care valora mult mai mult. A doua zi, ciștișind la rindul său, partenerul său voise să-i înapoieze casa; el însă refuzase. Da, se poate juca și se poate pierde; nu trebuie, însă, să joci cind știi dinainte că vei pierde.

Fostul colonel Cuza știa să minuiască armele și știa să țină. O dată, la Banca, la moșia cumnatului său lordachi Lambrino rupsese, cu o lovitură de pistol de la 20 de pași, funia pe care erau întinse niște rufe la uscat. Altădată, la Slănic, nimerise asul de cupă la a treia împușcătură. Da! Se poate ținti și se poate nimeri dar nu cu un pistol orb.

În cele două săptămîni dramatice care se scurseseră de la alegerea din București și pînă la sosirea noului ales în capitala Țării Românești, Vodă Cuza trecuse repede de la o stare necondiționată a planurilor unor noi lovituri de forță, la rezerve față de ele, la relicvențe mai mult sau mai puțin măturisite. După primele clipe de înflăcărare, venise rindul calculului real, iar acestea aduseseră îndoielă, grija, neîncrederea. Din București, de la consulul Rusiei, Giors, sosise prin consulul de la Iași, Popov, sfatul cancelarului Gorciakov de a nu se face noi acte ce nu ar putea fi încuviințate de puterile protectoare. Costache Negri trimitea de la Constantinopol același sfat. Și în curînd Vasile Alecsandri, trimis în misiune la Paris avea să dea o povață asemănătoare. Consulul francez de la Iași, Victor Place tăcea: n-avea instrucțiuni să vorbească. Zilele se scurgeau, nehotărîrea creștea.

Oamenii politici de la Iași nu înțelegeau însă nici șovăiala, nici aminarea. Unii vedeau în aceste ezitări, în aminarea plecării Domnitorului la București numai grija acestuia „de a nu pierde domnia Moldovei în apele Milcovului”. Alții, începeau să bănuiască influența nefastă a oamenilor mai apropiați din jurul lui Vodă Cuza; acest Docan mîeros și vindut banului, acest Liebrecht scos din neant, a cărui numire ca director al biroului central de telegraf din Iași stîrnise protestul „Steii Dunării”, chiar a doua zi după plecarea Domnitorului la București...

De aceea, în această zi însoțită și puțin geroasă de februarie, Domnitorul îngîndurat încearcă simțămîntul că nu poate fi înțeles nici de mulțimea care îl aclamă, nici de bărbații însemnați pe care Moldova l-a trimis a o reprezenta în fața Camerei muntene.

Dar în cupeaua care urmează pe aceea a Domnitorului se aflau Anastasie Panu și Mihail Kogălniceanu. Amîndoi nu văd în Domnitorul nou ales un om în carne și oase, cu o voință proprie și cu păreri proprii, ci pe Domnitorul — principiu — pe Domnitorul — idee, pe Domnitorul — instituțiune. Amîndoi l-au cunoscut bine pe pircălabul Cuza, pe colonelul Cuza, pe ajutorul de hatman Cuza, pe buntuznicul de la 1848, pe exilatul de la 1848, pe răsfățatul lui Văgorige, pe omul care adusesese un alt de mare serviciu cauzei naționale prin demisia zvrîlită ca o palmă în fața lui Văgorige, pe Cuza care era socotit la Iași fruntea „chirapleșilor”. Amîndoi știu că Domnitorul poate fi fermecător, știu că este un om de mare curaj fizic, știu că poate fi simplu și apropiat, știu că este dibaci și om cu mintea sprintenă. Dar aceasta îi interesează prea puțin acum. Ceea ce îi interesează este ca el să-și împlinească cit mai repede mandatul ce i s-a încredințat, să folosească puterile ce i s-au dat spre a aduce la îndeplinire hotărîri la formularea cărora n-a luat parte. Amîndoi își pot spune că omul către care se îndreaptă uralele mulțimii ar fi rămas un simplu colonel dacă fiecare dintre ei n-ar fi dat dovadă de destulă abnegație spre a renunța la candidatura lor la tronul Moldovei. Nimeni nu ar putea compara elocvența, cultura lor, renumele lor, rolul lor în toate eveni-

mentele din ultimii ani cu acelea ale colonelului Cuza. Nu proslăvise „Romînul” chiar în ziua plecării Domnitorului din Iași incoruptibilitatea cetățeanului Mihail Kogălniceanu care refuzase una sută trezeci de mii de galbeni oferți de unul dintre candidații la domnie spre a-i dobîndi sprijinul? Și nu a anunțat același ziar că nația romînă de peste Milcov, preîntînd nepregetarea și înima cu care Mihail Kogălniceanu luptase pentru izbînda cauzel naționale, a deschis o subscriere națională spre a i se dăruia o moșie în valoare de 50.000 de galbeni care să poată purta numele de Kogălniceanu?

« Da! Cetățeanul Kogălniceanu dăduse dovadă de nepregetare. Nu pregetase să semneze alături de deputații naționali cind Leon Ghica și Iancu Pallade veniseră acasă la el, îl treziseră din somn și-i spusese că alegerea lor s-a oprit asupra colonelului Cuza. El, cel dintîiu, îi spusese, în Adunarea Moldovei, colonelului Cuza „Măria Ta”. Și nu pregetase, așîșderi, să adreseze noului Domnitor al Moldovei cuvintele cele mai elocvente ce fuseseră vreodată rostite în limba romînească.

Dar în această zi, în cupeaua care-și face loc cu greu prin mulțime, purtătorul de cuvînt al Adunării Moldovei este hotărît a-i cere lui Cuza să urmeze nu încheierile proprii ale judecării, nu porunca instinctului său politic, ci planurile croite de alții. Cetățeanul Kogălniceanu, care izbutise să înîringă în Camera moldovenească opunerea împotriva proiectului de a se reuni cele două Camere la Focșani, nădăjdulește că va găsi ascultare și în Camera Țării Românești. Nu adevăresc oare această nădejde fețele luminate de bucurie din jurul său, strîgătele mulțimii în dejir?

El știe că Domnitorul șovăie, că nu are încă intenții ferme, dar soarele strălucitor și primăria însuflețită îl fac încrezător: balanța va inclina în cele din urmă de partea actelor de forță și nu de partea aminărilor și a mersului în zig-zag. E mai convins ca oricînd că această mulțime poate nu numai suporta vicisitudinile istoriei, ci poate și determina mersul istoriei, e convins că — în anume clipe — în această mulțime se poate afla un izvor de putere și încredere destul de puternic spre a face față tuturor încercărilor.

Între timp, cupeaua a ajuns la cel dintîi rond al șoselei Kiseleff unde trebuie să înceapă programul ceremonial, întocmit de ministrul treburilor dinăuntru, Nicolae Goleșcu. Vodă Cuza și insofitorii săi coboară din cupele. Pămîntul li se pare puțin slgur pentru picioarele înfeptele de o zi și jumătate de drum. Trebuie să răspundă urărilor de bun venit ale autorităților care le-au leșit în întîmpinare, să strîngă mina membrilor Consiliului Municipal, membrilor Sfatului Domnesc și ai Sfatului Ostășesc, să asculte discursul președintelui Municipality. După citirea discursului, Domnitorului: se înfățișează careta cu patru cai și calul de călărie, imprumutat de la beizade Scarlat Ghica, cu care urmează a-și face — la alegere — intrarea în Capitală. Lumea bagă de seamă îndată că Domnitorul, ce face un nou efort spre a-și stăpîni oboseala pricinuită de călătorie și de temperatura care a prins a-l covîrși, s-a hotărît pentru caretă. La fel se observă de către unii cu maliciozitate, de către alții cu îngrijorare, că ordinea stabilită de programul oficial pentru cortegiul domnesc nu poate fi păstrată; corporațiile care, cu steagurile și eșarfele lor trebuiau să meargă înaintea caretei domnești, venind îndată după jandarmerie, după președintele Municipality, după vornicul de oraș și vornicul de temniță, s-au adunat greu, în mare dezordine. Cele două batalioane de infanterie, care încheiau cortegiul au întîmpinat și ele piedici încercînd a se înșirui în linie de coloană, în mijlocul mulțimii care ocupa șoseaua. Și cu cit cortegiul înainta mai departe în drumul său spre Mitropolie, elevitorii dădeau tot mai multă însemnătate acestor mărurișuri și făceau caz mai ales de gesturile oboșite și rare cu care Domnitorul răspundea la uralele mulțimii. Ei găseau ascultare îndosebi la cucoanele care, cu largile lor malacovuri, astupau ferestrele caselor boierești de pe călea Mogoșoaiei și care observau cu mirare, cu stupeoare că bărbatul falnic pentru care își scuiurau batistuțele nu răspundea cu bezele cum făcuse, bunăoară, la vremea lui, Alexandru Ghica. Domnitorul fu judecat frumos, bine legat dar prea puțin amabil. Și într-adevăr, în timp ce careta în care se afla ajunsese în Piața Teatrului, Domnitorul cu ochii împienjeniiți de febră privea fără să vadă o beliscul ridicat în cîinstea intrării sale, tabloul înălțat pe balconul Teatrului, în care chipul său era înconjurat de trel femei ce simbolizau Gloria, Abundența și Justiția, ori cucoanele îngrămădite în fața prăvăliei lui C. A. Resetiț

— sub firmele de tîniciea ce apătau că acolo se vînde și Pinoline gas și șampanie Pommery și ultima revistă socialistă de la Paris. După cum nu băga în seamă nici cucoanele din partidul advers, încadrate de ferestrele casei de peste drum a vornicului Iancu Oteteleșanu. O singură figură i se părea bine conturată: aceea a lui Mitică Rimătorian, slujnicar de frunte și vestitor al noli clocoimi, călare pe calul lui alb, strîgînd cit îl ținea gura: „La Mitropolie, fraților, la Mitropolie”. Alexandru Ioan Cuza căuta să facă, fără a izbuti, o legătură între nerăbdarea și răcnetele lui Mitică Rimătorian și drumurile pe care le bătea în acele clipe sfetnicul său Vasile Alecsandri.

Cind cortegiul ajunsese la Mitropolie, se lăsa amurgul. În multe colțuri ale Capitalei începuseră a licări pînarele de luminație. Pentru locuitorii obicinuiți cu bezua de toate zilele a străzilor bucureștene, Capitala părea scaldată în lumină. Se spunea că numai de la Brașov se aduseseră 40.000 de pahare. Vîntul ușor făcea să tremure lumina lor gălbuie, proiectînd-o pe cerul fără lună ca un mic semn de întrebare. Ce adusesse ziua care se stîngea? Un sfîrșit, un început? O împlinire, o făgăduință? O săptămîină de așteptare se încheia fără a fi adus răspunsul dorit.

Poate că sfîrșitul săptămîinii care începea a doua zi va aduce acest răspuns. Căci în simbăta care urma, deputația Camerei moldovene trebuia să înfățișeze Camerei muntene propunerea de a se întruni împreună la Focșani și de a lua acolo hotărîrile ce trebuiau să dea întregul ei înțeles îndoitei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza.

Domnitorul, suferînd se retrăsese în Palatul său. În oraș se aflase repede că hotărîre să renunțe la primiriile de duminică, că statornicise ca asemenea primiri să aibe loc numai la ocaziuni solemne, că refuzase să apară la balul ce-l pregătise cucoana Catișca Vlădoianu, soția șefului oștirii muntene. Domnitorul părea că urmărește să se izoleze și să aștepte.

Deputații, însă, trebuiau să vorbească. Vor trece ei și la acțiune?

Și fiecare zi ce se scurgea din noua săptămîină muta și mai mult centrul atenției de la Palatul princiar, din care Domnul făcea un centru al „societății”, ci un refugiu față de „societate”, spre Palatul din dealul Mitropoliei.

Chiar din cea dintîi zi care urmasse după primirea lui Vodă Cuza la București, consulul Angliei Colquhoun scrisese la Londra că niciodată nu-i fusese casa atît de plină de nemulțumiți. Pentru boierii bătrîni, prezența lui Cuza era dovada vie a propriei lor lașități. Pentru acei care mizau pe victoria Imperiului Habsburgic în conflictul care se pregătea, îndoita alegere a lui Cuza nu putea să însemneze decît un episod fără urmări. Pentru partizanii lui Știrbeș sau ai lui Bibescu, Vodă Cuza era vîlstarul nelegitim al unei clipe de uitare. Pentru capetele ușoare și abilitate de plăceri, acest sfîrșit de februarie care trebuia să fie o culme a sezonului de petreceri și a reuniunilor hibernale, claustrarea Domnului era motiv de dezamăgire și de indignare. În București circula zvonuri sinistre despre retragerea din circulație a banilor de către banchierii care executau presiunile comanditarilor lor din protipendadă.

Însăși boala Domnitorului era socotită de prost augur. „Cu durere a intrat Vodă Cuza la București”, îi spunea un boier muntean lui Vasile Forăscu, ce însoțea deputația Camerei moldovene. „Cu mai mare durere are să se ducă de unde a venit”.

Însfîrșit, sosi și ziua de simbăta. Adunarea electivă a Țării Românești se întrunise în a treisprezecea ședință a ei. Deputația moldovenească fu primită cu solemnitate și emoție. Mihail Kogălniceanu își expuse cu elocvență punctul său de vedere: o nație care are conștiința drepturilor sale, trebuie să aibă și curajul de a le apăra. Îl răspunse cu o elocvență mai difuză, mai retorică Vasile Boierescu. Dar nu fu luată nici o hotărîre. Iar spectacolul care i se oferî lui Kogălniceanu după ce-și terminase misiunea și devenise un simplu auditor, nu-i putu scăpa decît că Adunarea nu aminase hotărîrea din nevoia de a chîzbui, ci fiindcă era paralizată de luptele interne.

La tribună se urcase Barbu Catargiu. Plasîndu-se în așa fel încît să i se poată vedea profilul de pasăre de pradă, modulîndu-și inflexiuniile glasului cu arta unui organizator consumat, făcînd gesturi mari de actor tragic, cind trecîndu-și mina prin plece, cind minuîndu-și cu îndemnare monoculul, ridicîndu-se în clipele mai patetice în virful picioarelor, fiindcă tocurile înalte nu-i înălțau întreg toracele deasupra tribunei, Catargiu se sili a arăta că chemarea Kogălniceanu-lui lăsase asupra lui numai urmele pe care le poate lăsa o ploaie cu bășici asupra unei lespezii de piatră. În tinerețea lui, sigur de impuritatea cuvenită unei odrasle a protipendadei, Catargiu ucisese un om. Nu era să se sfiască acum cind era vorba să ucidă cu un cuvînt, cu o butadă, unitatea trebuitoare înt-o clipă de cumpănă. Reluă așa dar tirada asupra „perdelei de fier”, pe care o spusese și într-una din ședințele precedente. „Perdeaua de fier” a lui Catargiu însemna uitarea pe care era gata s-o aștearnă asupra trecutului, pe care-l socotea infam, al maselor populare din Țara Romînească și al reprezentanților lor, asupra lui 1821, asupra lui 1848... „Perdeaua de fier” urma să fie trasă asupra unor înfîmări pe care reacțiunea nu le putuse împiedica, nu le pu-

Dumitru Hincu și Al. Leon

(continuare în pag. 8-a)

CONSFATUIRE LA CONSILIUL GENERAL A. R. L. U. S.

În zilele de 19—20 ianuarie crt. a avut loc la Consiliul General A.R.L.U.S. o consfătuire cu președinții și secretarii consiliilor regionale A.R.L.U.S.

Lucrările au fost conduse de tov. acad. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului.

În cadrul consfătuirii au fost prezentate referate despre activitatea desfășurată în ultima perioadă de consiliile regionale A.R.L.U.S. Constanța și Timișoara. A fost, de asemenea, prezentată o informare despre măsurile luate de consiliul orașenesc A.R.L.U.S. București în vederea popularizării tezelor raportului ce va fi prezentat la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. cu privire la cifrele de control ale planului septenal de dezvoltare a U.R.S.S., precum și o informare despre activitatea Casei prieteniei romino-sovietice din Capitală.

Participanții au ascultat o expunere a prof. Paul Ioanid despre epocala realizare a științei și tehnicii sovietice — lansarea rachetei cosmice în spațiul interplanetar.

Tov. Ion Moraru, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S. a prezentat proiectul planului de muncă al A.R.L.U.S.-ului pe anul 1959. Planul pune un accent deosebit pe popularizarea marilor realizări ale Uniunii Sovietice în toate domeniile de activitate — industrie, agricultură, știință și tehnică etc., precum și pe perspectivele largi pe care le deschide planul septenal de dezvoltare a Uniunii Sovietice, ce va fi adoptat de cel de al XXI-lea Congres al P.C.U.S. Sunt prevăzute, de asemenea, nu ieroase acțiuni consacrate celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre, sărbătoririi a 25 de ani de la înființarea Asociației „Amicii U.R.S.S.„, prima organizație de masă pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică, precum și aniversării a 15 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului.

Pe marginea materialelor prezentate au urmat ample dezbateri la care au participat un mare număr de tovarăși. Ei au analizat în spirit critic și autocritic activitatea A.R.L.U.S.-ului din ultima perioadă, făcând numeroase propuneri de îmbogățire a planului.

Tov. Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S. a arătat că în condițiile actuale, când oamenii muncii manifestă un interes tot mai mare față de realizările Uniunii Sovietice și când Partidul Muncitoresc Român pune sarcina îmbunătățirii muncii culturale-politice de masă, activitatea A.R.L.U.S.-ului trebuie să se ridice la un nivel mai înalt. Trebuie îmbunătățit conținutul muncii în regiuni, lichidate lipsurile care mai persistă, în special în domeniul legăturii cu masele de oameni ai muncii din raioane, comune etc., întărită propaganda tehnică și răspândirea experienței înaintate sovietice în producție, pentru a contribui și pe această cale la realizarea sarcinilor puse în fața întregului nostru popor de expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la plenara C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958.

În încheierea consfătuirii, tov. acad. P. Constantinescu-Iași a mulțumit activului A.R.L.U.S. pentru munca desfășurată în 1958, exprimându-și convingerea că zecile de mii de activiști ai A.R.L.U.S.-ului vor munci cu entuziasm pentru realizarea planului de muncă pe 1959.

Microscop

600 de pomi
pe o rădăcină

Într-o vale pitorească din Munții Tian-Șan, a fost descoperit un crîng de meri sălbatici, ale căror fructe erau excepțional de mari și gustoase și aveau toate culorile și dimensiuni identice. Cauza: pomii, în număr de aproximativ 600, cresc dintr-o singură rădăcină. Savanții uzbeci au întreprins o serie de cercetări în legătură cu cultivarea unui număr cit mai mare de pomi și vițe de vie pe o singură rădăcină.

Vagon descărcat
în 30 de secunde

La Leningrad se construiesc vagoane în întregime metalice pentru linie îngustă, cu o capacitate de peste 10 tone, care sînt descărcate, în 30 de secunde, de un dispozitiv automat. Folosite la transportarea turbei, aceste vagoane reduc de cinci ori efortul fizic al muncitorilor, iar costul operațiilor de descărcare a combustibilului este de trei ori mai mic.

Sală de spectacole
ambulantă

La Academia de construcții și arhitectură a U.R.S.S. a fost realizat un prototip de sală de spectacole ambulantă cu 700 de locuri. Pentru acest teatru demonstrabil a fost adaptat un autocamion puternic cu trei osii. Scena se montează pe șasiul vehiculului; carcasa scenei și a sălii este alcătuită din tuburi de oțel și se acoperă cu prelate. Totul, în numai trei ore.

Sport și tinerețe. Planoriștii Viaceslav Mamontov și Liudmila Kostrușina sînt gata de zbor.

Gata pentru primul zbor în cosmos!

Lansarea sputnicilor și a rachetei cosmice a dat noi aripi minții omenești, făcînd să se infiripe vise care nu mai tîin de domeniul irealului.

După lansarea sputnicilor, și mai ales după lansarea rachetei, pe adresa Comisiunii comunicațiilor interplanetare de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S. au început să sosească nenumărate scrisori din partea celor care se oferă să inaugureze zborul oamenilor în spațiul cosmic. Funcționarul care se ocupă de această corespondență m-a informat că numărul cererilor sosite pînă acum se ridică la cîteva mii.

Printre cei care aspiră să se avînte în nemărginirea spațiilor se află și mulți copii. Micii candidați la astronautică argumentează că e mult mai rațional să îmbarci pe o rachetă nu un adult, ci un puști a cărui înălțime să nu depășească 180 cm, și a cărui greutate să fie de maximum 40 kilograme, O femeie a adresat Comisiunii rugămintea de a-l semna la soseala fiului ei în vîrstă de 13 ani. Băiatul fugise pentru a doua oară de acasă hotărît să ajungă la Moscova, spre a cere să fie primit în rîndul primilor călători în Cosmos.

În scrisorile expediate Comisiunii comunicațiilor interplanetare de către copii pot fi întîlnite adesea astfel de fraze: „Am vorbit mamei și tatei despre sputnik. Ei n-au nîmic împotriva plecării mele...“ „Particip cu sirguința la cercurile de astronomie și fizică, fiindcă vreau să flu pregătit pentru marea călătorie...“

Scrisorile sosite din Franța, din America de Sud, Suedia, China, Norvegia și alte țări vorbesc despre același lucru: „Sînt gata să zbor spre Lună sau spre o altă planetă“.

Un mic mexican din Vera Cruz și-a întărit cererea adăugînd: „Intențiile mele sînt foarte serioase...“ O tînără peruviană, Gladys Paredes, a implorat Comisiunea „s-o lanseze în spațiul cosmic“.

Am început trecerea în revistă a cererilor cu cele ale copiilor, pentru a scoate în evidență o idee indiscutabilă: tinerii generații îi este hărăzit să străbată un drum lung. De pe acum este absolut sigur că în cazul organizării unei expediții în Cosmos, ar exista un număr mai mult decît indestulător de candidați. Vîrsta lor variază între 6 și 60 de ani.

Iată ce scriu regizorul cinematografic Vladimir Rastorguiev, în vîrstă de 27 de ani, și prietenul său, inginerul de sunet Iuri Malakov, în vîrstă de 25 de ani, de la studioul din Alma-Ata: „Vrem ca din patria noastră sovietică să fie lansată în spațiul prima rachetă cu oameni. Sîntem gata să ne dăruim toate forțele, și, dacă e nevoie, chiar și viața. Poate că scrisoarea noastră sosește prea tîrziu, după ce mii de oameni și-au exprimat aceeași dorință. Ea nu vine însă din partea unor tineri dornici de aventură. Vă asigurăm că dorința noastră de a ajuta pe cit ne stă în putință înfăptuirea unui vis îndrăzneț al omănilor, pornește din adîncul inimii. Sîntem amîndoi sănătoși, puternici, energici și convinși că ne vom îndeplini sarcina pe care vă rugăm să ne-o încredințați“.

Iată ce scrie și polonezul Stefan Kolakovski: „Vă rog să nu-mi refuzați cererea. Vreau să fac parte din primul echipaj al rachetei cosmice. Am 37 de ani. Am terminat recent un curs de parașutism și mă simt perfect la mîri înălțimi“.

Acceași rugămintă a fost exprimată de Szabo Istvan, din Ungaria, de francezul Azenal Raymond, de studentul japonez Maunobu Masakazu, de Sayed Hassan Alavi din Bombay și de prietenul său Iraț Batandut, care și-au anexat și fotografiile, de Jensen Berg, dulgher din Copenhaga, de A. Răty, militar finlandez și mulți alții.

Astăzi, cuvintele „comunicații interplanetare“ și „aeronautici“ nu mai stîrnesc surisuri ironice. Și, de sigur nu mai e departe nici ziua cînd, intrînd în camera unui vecin veji găsi pe masa lui, fără prea multă surprindere, un bilețel cu următorul cuprins: „Am plecat în Lună. Salutări tuturor!“

M. Mihailov

La București, acum o sută de ani...

(urmare din pag. 7-a)

tuse mistui și nu le putea ierta. „Perdeaua de fier“ însemna că noua epocă ce începea în țările romine nu trebuia să aibă nici o legătură cu năzuințele revoluționare de ațitea ori manifestate, dar niciodată duse la bun sfîrșit. Și pentru a arăta că ultiarea provizorie nu putea fi nicldecum considerată drept tertare definitivă, Barbu Catargiu scoase din buzunar, cu gestul dramatic al cărui secret îl avea, o filadă, un dosar, cu scoarțele pembă, în care adunase piesele pe care și

sprijinise declarația sa de război. Barbu Catargiu ocupa însă importante funcții oficiale. Era, în acel moment și ministru de finanțe și vicepreședinte al Adunării. „Perdeaua de fier“ de care vorbea cădea nu atît pentru a despărți prezentul de trecut, cit mai ales de viitor. Din clipa în care Catargiu își rostise tirada, devenise limpede că Adunarea Țării Rominești era paralizată. Peste cîteva zile, Kogălniceanu vesti nevastă, la Ripile, dezamăgirea ce o încerca și nedumerirea ce o resimțea. Ca de ațitea ori cînd evenimen-

tele sau oamenii i se așezau în calea planurilor ce le făcea, dezamăgirea sa tîndea să se apropie de hotarul disperării, iar nedumerirea îi provoca un slîmțimînt de singurătate. „Nu știu într-adevăr, ce s-ar putea face pentru a guverna această țară“, încheie el, după ce constatase că, la București, „societatea nu se compune, în cea mai mare parte, decît din partizani al lui Știrbei, sau ai lui Bibescu“.

Era un fel de a recunoaște că vremea era a dibăcilor și nu a loviturilor de forță. Și cu toate acestea, Kogălniceanu era hotărît a nu dezarma.

Cu Trenul prieteniei de 1 Mai la Moscova!

UN NOU CONCURS
DE JOCURI DISTRACTIVE
al revistei noastre dotat cu

100 DE CALATORII TURISTICE

REȚINEȚI DIN TIMP CAIETELE CU JOCURI
LA CONSILIILE REGIONALE A. R. L. U. S.
SAU LA CHIOȘCURIILE DIFUZĂRII PRESEI

rampa și ecranul

Artista Zinaida Kirienko

15 CINEAȘTI SOVIETICI ÎN S. U. A.

Împreună cu alți cincisprezece cineaști sovietici am întreprins recent o călătorie în Statele Unite. Am vizitat orașele New York, Chicago și Los Angeles, și, prelungindu-mă, am fost primiți cu foarte multă cordialitate, gazdele considerându-ne nu numai artiști, dar mai ales, reprezentanți ai poporului sovietic. Eram recunoscuți întotdeauna pe stradă, și, de multe ori, oamenii ne opreau ca să ne întrebe despre țara noastră, despre cultura și cinematografia sovietică.

Ca cineaști, doream foarte mult să ne întâlnim cu colegii noștri americani. Foarte emoționantă a fost întâlnirea cu Lillian și Dorothy Gish. Numele lor ne evocă cele mai bune creații ale cinematografului american din epoca filmului mut, realizate de D. W. Griffith. Numele lui Lillian Gish este bine cunoscut la noi, atât în rândul reprezentanților vechii generații, cât și printre tinerii cineaști.

Am făcut apoi cunoștință cu marele actor Anthony Quinn, foarte apreciat de cineaștii sovietici pentru creația sa în filmul italian „La strada”. Pentru mine, Anthony Quinn constituie un model — nu numai ca interpret ci și ca regizor. Aștept cu nerăbdare noul film pe care îl turnează la Hollywood. Am întâlnit și pe celebrii Marlene Dietrich și Harry Belafonte, pe care nu-i cunoșteam decât din filme.

Actorii de cinema americani au răspuns cu multă simpatie dorinței noastre de a stabili legături prietenești. Erau foarte mișcați de amintirea plăcută pe care ne-o lăsaseră filmele lor și regretau că știu atât de puține lucruri despre noi. Am discutat cu pasiune despre problemele cinematografului mondial și, am fost cu toții de acord că ele ar putea fi rezolvate mult mai bine dacă ar exista legături mai strânse între cineaștii diferitelor țări.

În timpul întâlnirilor cu mulți cineaști de vază ai Americii, ne-a făcut plăcere să constatăm că avem aceleași păreri despre anumite filme și că nici ei nu apreciază producțiile din categoria „seriei negre”. Maeștrii progresiști ai ecranului

american sînt preocupați ca și noi de soarta omului și a umanității, fiind dornici să creeze filme pe teme sociale. La această concluzie am ajuns nu numai în urma discuțiilor personale, dar și după vizionarea mai multor filme. Astfel, filmul „12 angry men” („12 oameni supărați”) realizat de Sidney Lumet și avînd ca protagonist pe Henry Fonda, este după părerea mea una dintre operele cele mai originale și cele mai progresiste din ultimii ani.

Am avut discuții foarte substanțiale despre filmul american „Război și pace” după romanul lui Lev Tolstoi, film pe care avusesem ocazia să-l văd încă la Moscova. Firește, prietenii noștri americani au ținut să cunoască părerea compatrioților lui Tolstoi. Am relevat cu satisfacție respectul cu care autorii filmului au tratat această operă clasică rusă și dorința lor de a păstra spiritul cărții. Dar n-am putut fi de acord cu interpretarea mai multor personaje. Și cred că numai în felul în care a fost realizat pe ecran personajul Natașa Rostova, redat admirabil de Audrey Hepburn, creația artistică corespunde cel mai bine imaginii literare.

Din păcate, programul foarte încărcat nu ne-a permis să vedem multe filme americane. Printre cele pe care le-am vizionat aș vrea să menționez în mod deosebit filmul „The defendant one” (Un neîncrezător) de Kramer, care ne-a lăsat o puternică impresie.

Călătoria noastră a fost scurtă. Dar acum avem în America mulți prieteni noi, cu care sperăm să întretinem legături și în viitor. Cînd, pe ecranele americane vor fi prezentate filme sovietice. Așteptăm cu nerăbdare să aflăm cum vor fi ele apreciate de noi noștri prieteni. La rîndul lor, spectatorii sovietici vor avea prilejul să cunoască o serie de producții americane. Sperăm să putem continua, cu ocazia altor întâlniri amicale, discuțiile noastre cu cineaștii americani.

Tamara Makarova
artistă a poporului a U.R.S.S.

O zi prin studiourile „Mosfilm”

Vizitatorului indiscret care ar dori să știe ce se petrece în aceste zile pe platourile de filmare ale „Mosfilmului” i-ar trebui multă abilitate pentru a reuși să se orienteze în labirintul pavilioanelor celui mai mare studio cinematografic al U.R.S.S. „Mosfilmul” poate fi considerat un adevărat oraș, cu viața sa frământată și multiplă, cu populația sa numeroasă, unică în felul ei, cu uriașele sale platouri, unde se înalță peste noapte, ca-n povești, poduri și palate, ulițe și chiar străzi întregi, aparținînd celor mai diferite epoci și țări.

Vizitatorul va privi fără îndoială cu surprindere grupurile de ostași cu mantale și tunici uzate, care se învălmășesc printre ofițeri în uniformele gărzilor albe, la intrarea unuia dintre pavilioane. Un semnal, și toată lumea trece pe platoul de filmare. Incepe interogatoriul membrilor unei bande chiaburești, care opera cu treizeci de ani în urmă în taigaua siberiană. E o secvență a viitorului film „Cruzime”, realizat după cartea lui Paulo Niin. Pe un alt platou se fac ultimele filmări pentru „Vîntul”, o nouă realizare a regizorilor A. Alov și V. Naumov (creatorii filmelor „Tinerețe zbuciumată” și „Pavel Korceaghin”) care aduce în fața spectatorilor o nouă pagină din istoria Revoluției din Octombrie.

Dacă are șansa să ajungă în pavilionul unde se naște noul film al regizorului M. Kalatozov, intitulat provizoriu „Scrisoarea n-a fost expediată”, vizitatorul o va întâlni negreșit pe Tatiana Samoilova. Ea este eroina impresionantă a povestiri despre prima expediție geologică care smulge pămîntului iakut taina zăcămintelor de diamant, dar pierd în lupta inegală cu forțele naturii dezlănțuite.

Și regizorul Grigori Ciuhrai, atât de bine cunoscut publicului nostru datorită neuitatei sale creații regizorale din „Al 41-lea” poate fi revăzut în aceste zile în incinta „Mosfilmului”. Ciuhrai lucrează cu pasiune la „Balada soldatului”, un film despre anii zbuciumați ai războiului.

Acțiunea filmului „Anușka” realizat de regizorul Boris Barnet se petrece tot în perioada ultimului război. Eroina acestui film este o femeie simplă, al cărei chip îl redă cu mult talent actrița Irina Skobțeva. „Anușka” rezervă

Se turnează o scenă din filmul „Anușka”.

speculatorilor o surpriză și anume, reapariția după o îndelungată absență din viața cinematografică a actorului Boris Babocikin, neîntreutul creator al lui Ceapaev.

Dar, însofînd pe indiscretul vizitator al „Mosfilmului”, să pătrundem și în alte pavilioane. Numele regizorului K. Voinov ne este cunoscut din recentul film „Cei trei din pădure” remarcabil prin finețea și profunzimea cu care a știut să sondeze psihologia personajelor. Noul său film, în curs de turnare, este închinat sîrului războiului, dar care a știut să regăsească forța de a trăi, de a lucra și de a fi fericit.

Pe platourile de filmare ale „Mosfilmului” poți face cunoștință și cu mulți regizori tineri, care se află la primele lor creații regizorale. „Pe cheiul liniștii”, filmul în care joacă cunoscuții comici V. Ratomski și V. Merkuriev, constituie lucrarea de diplomă a doi tineri absolvenți ai Institutului de cinematografie.

La „Mosfilm” poate fi întâlnit acum și regizorul Ivan Piriev, creatorul tulburătoare ecranizări a romanului lui Dostoievski, „Idiotul”. Profund cunoscător al atmosferei și al problematicei sociale dostoievskiene, Piriev realizează în prezent o altă transpunere cinematografică din operele scriitorului, și anume ecranizarea nuvelei „Noaptea albă”.

Dar pe cine nu ai prilejul să îl întâlnești în incinta „Mosfilmului”? Îți poți vedea pe regizorul francez Jean Dreville, care e dispus să-ți povestească citeva intermezzo-uri hazlie din timpul turnării coproducției „Normandie-Niemen”, poți discuta cu creatorii sovietici și bulgari ai filmului „În ajun”, inspirat după romanul lui Turgheniev sau poți cere un interviu tinerei actrițe Zinaida Kirienko, în timpul pauzelor dintre două filmări.

Și toate acestea, într-o singură zi, străbătînd labirintul pavilioanelor „Mosfilmului”.

A. B.

Reflector

După mai mult de două luni de turneu, ansamblul „Beriozka” își continuă cu același succes spectacolele în Statele Unite. Ansamblul sovietic a dat pînă acum concerte în orașele New York, Baltimore, Philadelphia, Washington, Detroit, Los-Angeles, San-Francisco, Saint-Louis și Chicago. În itinerariul dansatoarelor sovietice mai figurează Minneapolis și Cleveland, apoi orașele canadiene Montreal și Ottawa, și, în sfîrșit, din nou New York, unde vor avea loc ultimele trei spectacole ale ansamblului.

Artiștii circului francez, care au dat mai multe spectacole la Leningrad, se află

în prezent la Moscova. Numerele prezentate de acrobații, mimii, clownii și dresorii francezi sînt foarte apreciate de publicul moscovit.

Problema atît de larg dezbătută a pregătirii tineretului școlar pentru viață, pentru munca viitoare, este abordată și de piesa „Nikolai Ivanovici”, pusă în scenă de Teatrul de dramă și comedie din Moscova. Scriitoarea L. Gheraskina, autoarea piesei, a lucrat multă vreme alături de colectivul teatral pentru desăvîrșirea textului dramatic și a caracterelor personajelor. Noul spectacol este interpretat de un grup de tineri actori ai teatrului.

Printre noile producții ale „Mosfilmului” se numără și „Nunta de argint”. Tatiana Doronina, tînăra actriță pe care o vezi pregătindu-se pentru filmare, este una dintre eroinele acestui film.

Moscova — Expoziția agricolă unională, seara

Scrisoare din Moscova

După cum se știe, în tezele raportului tov. N. S. Hrușciov la Congresul al XXI-lea se precizează că în următorii șapte ani în U.R.S.S. se va desfășura o grandioasă operă de construcție de locuințe.

Ce se va înfăptui în acest domeniu la Moscova?

Din cele 15 milioane de apartamente pe care constructorii le vor dăruia poporului sovietic în perioada 1959-1965, 700.000 vor reveni moscoviților. Se înțelege că o operă de asemenea proporții n-ar putea fi realizată în șapte ani folosindu-se metodele de construcție tradiționale, învechite. Singurul drum posibil este cel al industrializării prin toate mijloacele.

În momentul de față, în Moscova există mai bine de două mii de șantiere, dar numărul lor crește mereu. N-a trecut multă vreme de când hotarul Capitalei coincidea cu linia ferată Okrujnaja. Acum vechiul hotar se află înăuntrul orașului. N-a trecut multă vreme de când raionul de sud-vest al Moscovei era considerat cel mai tinăr. Acum alte raioane i-au luat locul și numele lor sună încă neobișnuit pentru moscoviți: Ho-roșevo-Verhnie Mnevnikki, Ma-zilovo, Novite Kuzminki, Vol-honka-ZIL.

Apocope jumătate din construcțiile planului pe anii 1959-1965 va fi înfăptuită în aceste raioane. Și încă o caracteristică însemnată: noile clădiri vor avea în cea mai mare parte trei-patru etaje, iar înălțimea camerelor va fi de 2,5—2,7 metri. În fiecare apartament va locui câte o familie.

În același timp la Moscova

vor începe în curând mari lucrări de construcții experimentale. În raionul sud-vestic, pe o suprafață de zeci de hectare, va fi creat un cvartal experimental unde se vor aplica cele mai noi metode de planificare și construcții. Cei mai cunoscuți arhitecți și ingineri sovietici, ca și specialiști din țările de democrație populară și din alte câteva state, vor lua parte la concursul pentru cel mai bun proiect al acestui cvartal. Trebuie de asemenea să amintesc că proiectanții și constructorii din Moscova vor trece curând la realizarea caselor tip hotel pentru necăsătorii și tineri căsătorii, a unui nou gen de case pentru bătrâni, clădiri noi pentru școli, cit mai potrivite cerințelor învățământului politehnic.

Și fiindcă veni vorba mai sus de concurs, vreau să spun câteva cuvinte și despre alte concursuri. În primul rând concursurile pentru cel mai bun proiect al clădirii Palatului Sovietelor și al monumentului lui Vladimir Ilici Lenin. Fără îndoială că aceste întreceri creatoare vor da posibilitatea ca în anii următori Moscova să se îmbogățească cu noi și minunate opere de arhitectură și sculptură.

Foarte curând va începe construcția Palatului pionierilor pe colinele Lenin. Va fi un adevărat și bine amenajat orașel al copiilor, cu teatrul, stadioanele, bazinele de înot, atelierele, grădinițele sale. O altă podoabă a Moscovei va fi fără îndoială turnul de televiziune, care se construiește în raionul sud-vestic. Avind o înălțime de 500

metri, gigantul moscovit va depăși cu 200 metri celebrul turn Eiffel.

Dar să mai amintesc câteva din noile construcții ale Moscovei. Curând va fi dată în folosință clădirea teatrului „Mossoviet”, în grădina „Acvarium”. De asemenea este gata proiectul celui mai mare cinematograful din U.R.S.S. a cărui sală de spectacole va avea 6.000 de locuri. Unde va fi construit? Cele mai multe păreri indică intrarea principală a parcului „Maxim Gorki” ca locul cel mai potrivit. Alții propun, însă piața Sverdlov.

Și în sfârșit, încă un „amănunt”: în perioada 1959-1965 la Moscova suprafața totală a construcțiilor va fi de aproximativ 20 milioane de metri pătrați.

A. F.

CONTINENTUL

LOTUSUL crește și în Uniunea Sovietică: în Orientul îndepărtat, în republicile Asiei centrale, în Delta Volgăi și în Caucaz. În momentul de față, se încearcă aclimatizarea lui și în alte părți, între care bazinul Donetului, ținutul Kuban ș.a.

LA FIECARE 10 MINUTE un nou imobil — acesta este ritmul pe care l-a atins în 1958 construcția de locuințe în Uniunea Sovietică. Un ritm fără egal în lume, care continuă să crească.

2 MILIARDE mc de lemn, la atât sînt evaluate resursele forestiere din talga străbătută de fluviile Enisei și Angara. Ținînd seama de creșterea naturală anuală, aici pot fi tăiați copaci însumînd 25 de milioane mc de lemn, în fiecare an.

U. R. S. S.

Poșta redacției

ION M. comuna Iași — regiunea Craiova. În rubrica noastră „Vor să corespundeze” găsiți și adresele unor tineri sovietici care cunosc și alte limbi decît rusa. Pentru călătorie, adresați-vă Oficiului Național de Turism „Carpați”, prin sucursala sa din Craiova.

Ing. TRAIAN VARVARA — Fălțiceni și C. ANASTASIU — Rimnicul Sărat. Adresați-vă Ministerului Sănătății, sau chiar Secției sanitare a statului popular orășenesc.

I. SIRBU și GH. BIRSAN — Cluj. Adresați-vă unei reviste literare.

IOAN DÖRR — Sibiu. Regretăm, dar în această chestiune nu vă putem fi de ajutor.

A. I. R. L. U. S.

Regiunea Stalin

O condiție importantă pentru desfășurarea unei munci culturale-politice de masă eficiente o constituie legătura cit mai strînsă cu colectivele de conducere ale cluburilor muncitorești din regiune. În ultima perioadă, Consiliul regional A.R.L.U.S. Stalin a acordat o mare atenție acestei probleme.

Astfel, la clubul uzinelor „Steagul Roșu” din orașul Stalin au fost organizate expuneri consacrate popularizării inițiativelor Uniunii Sovietice în apărarea păcii. Au mai fost făcute expuneri despre mărețele succese ale științei și tehnicii sovietice, despre planul septenal, care deschide oamenilor sovietici noi și luminoase perspective în drumul spre comunism, despre ajutorul și colaborarea frățescă romino-sovietică. În cursul ultimului trimestru al anului 1958, la clubul acestor uzine au avut loc, 32 manifestări, la care au participat muncitorii din uzină, precum și mii de oameni din uzinele și din cartierul „Steagul Roșu”. La clubul Uzinelor de tractoare au fost organizate în afara altor forme de manifestări, un simpozion despre rolul ajutorului sovietic în progresele realizate de uzinele „Ernst Thälmann”.

Acțiuni similare s-au desfășurat din inițiativa comisiilor A.R.L.U.S. și în celelalte centre industriale ale regiunii. Așa, de pildă, la clubul „Independența” din Sibiu s-au ținut două referate de ing. Gh. Petrescu, despre victoriile înregistrate de știința și tehnica sovietică și de dr. Emil Botezaș, despre ultimele descoperiri ale științei medicale sovietice. De un mare succes s-a bucurat și simpozionul intitulat: „La ordinea zilei, automatizarea!”

La clubul „I. L. Caragiale” din Mediaș, ing. Ilie Cucu a vorbit în fața unui public alcătuit din muncitori, tehnicieni și ingineri despre unele probleme actuale din viața științifică și tehnică a Uniunii Sovietice.

La Sighișoara, cu sprijinul clubului muncitoresc de la întreprinderea „Nicovala” s-a desfășurat în sala „Eminescu” un simpozion intitulat: „Vorbesc frunțașii în aplicarea metodelor avansate de muncă din întreprinderi”. Cu acest prilej, ing. Traian Tarsavski a prezentat un referat despre rezultatele dobândite de pe urma folosirii în întreprindere a unor metode sovietice. Strungarul Otvaș Vasile, frezorul Pinteza Petru, turnătorul Mihai Octavian au arătat felul cum și-au însușit și aplică la locul de muncă metode sovietice precum și rezultatele obținute în depășirea planului de producție și în îmbunătățirea calității produselor. Acțiuni asemănătoare au mai fost organizate la cooperativa „Crotex”-Sighișoara, la Combinatul chimic „Karl Marx”, la cooperativa „Grivița Roșie” din Tirnăveni și în alte unități.

Trebuie de asemenea amintite acțiunile organizate în întreprinderile chimice din orașele Victoria și Făgăraș, cu participarea activă a unor tehnicieni care și-au făcut studiile în U.R.S.S. Astfel, despre înalta conștiință socialistă a oamenilor sovietici a vorbit ing. Constantin Mircea; ing. Roșca Marin, a înfățișat o serie de probleme noi ale industriei chimice din U.R.S.S. iar ing. Polesa Virgil a vorbit despre felul cum își petrec timpul liber oamenii sovietici.

★

Aceste realizări nu pot face să fie trecute cu vederea lipsurile care persistă încă în activitatea Consiliului regional A.R.L.U.S. Stalin. Astfel, am rămas în urmă cu munca la sate, unde mai ales acum, în lunile de iarnă, există mari posibilități de desfășurare a unei activități rodnice. O lipsă serioasă în activitatea consiliului regional este și faptul că, în ultima vreme, nu ne-am interesat de răspîndirea presei A.R.L.U.S.

Remediarea acestor lipsuri; realizarea unei legături mai strînse cu comisiile și — prin mijlocirea lor — cu colectivele de conducere ale cluburilor muncitorești din întreprinderi și ale căminelor culturale de la sate, vor duce la o posibilă îmbunătățire a activității A.R.L.U.S. în regiunea noastră.

Ștefan Ene

Vor să corespundeze

Veniamin și Vladimir Vitkovskii, Ucraina, Harkov 40, ul. Jeleznodorojnaia 8/1: cu colecționari de cărți poștale ilustrate.

Evtuhovskaia Valea, reg. Kemerovo, Stalinsk — 26, ul. Miciurina 8 „A”, kv. 2: cu un elev.

Preslenev Vladimir Nikolaevici, Astrahan, ul. Morozova 30 — cu un filatelist. Voronțova Nina, R.S.S.A. Bașkiră, Belorek, v/s, ul. Stalina 43: cu un utemist. Kasimova Galea, Penza, ul. Staro-Cerkasskaia 3, kv. 9: cu un elev.

Revista „UNIUNEA SOVIETICĂ” în limba română

Începînd cu luna ianuarie 1959, revista „Sovetski Soiuz”, publicație lunară ilustrată, menită să facă cunoscută în rîndurile cititorilor străini viața Uniunii Sovietice sub toate aspectele apare și în limba română.

Fără îndoială că ediția românească a acestei reviste atât de populare, va fi întîmpinată cu interes de cititori, care vor avea astfel posibilitatea să-și completeze informațiile despre Uniunea Sovietică.

Primul număr pe anul 1959 cuprinde în paginile sale un material bogat și variat, prezentat într-o formă grafică atrăgătoare.

Cităm în primul rînd grupajul „Planul măreței construcții”, care prezintă importanța excepțională a planului septenal de dezvoltare a Uniunii Sovietice. Articolele „Atomul lucrează pentru septenal” și „Noutăți despre Lună” sînt consacrate unor noi succese ale științei sovietice, care și-a afirmat superioritatea pe plan mondial.

Viața culturală a U.R.S.S. este oglindită în mai multe materiale, printre care grupajul „Moscova aplaudă Kazahstanul”, despre Decada literaturii și artei kazah, care a avut loc la Moscova la sfîrșitul anului trecut. „Igor Ilinski în comedie și dramă”, interesantă încursiune în activitatea popularului artist, și „Ilmarinen făurește scrierea” închinat primei coproducții sovieto-finlandeze, filmul „Sampo”.

Revista cuprinde de asemenea rubrici de actualități, variații, umor, sport.

Revista se găsește de vînzare la chioșcurile de presă, debitele O.C.L. și librării.

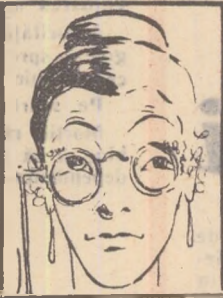
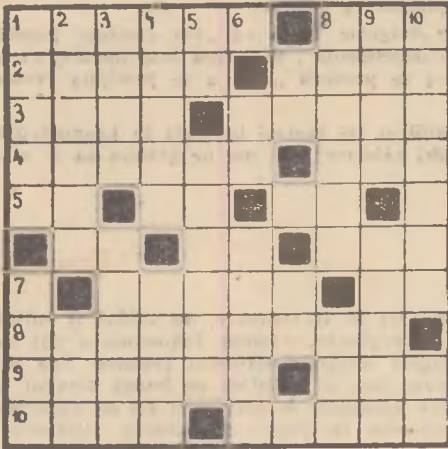
Abonamentele se pot face, prin factorii poștali, oficiile poștale și difuzorii de presă. Costul unui abonament anual este de 35 lei.

incheiați asigurări pentru cazurile de ACCIDENTE la ADAS

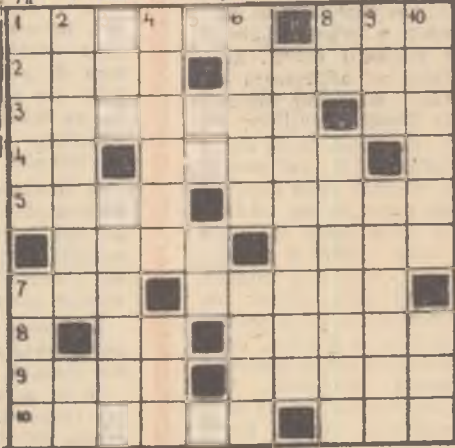
Ochi și

curtea Kremlinului 9) Pierde din vedere — Neputincios 10) Judecători populari — O soarbă el din ochi.

Urechi

ORIZONTAL: 1) Nu trece prin urechile acului — Vorbești de el și totuși... nu ascultă la ușă! 2) Urchiat — Se aud foarte bine 3) Unul din cele trei oscioare ale urechii

ORIZONTAL: 1) I-au scos ochii filistenii, după ce Dalila i-a tăiat părul — Materiala pentru... ochiuri 2) Abia închise ochii — Iți arunci ochii pe el la intrare în teatru 3) Grădina botanică acoperită — Două ochiuri cu... butelie (pl.) 4) O privești de jos — I-e frică să dea ochi cu lumea 5) Tu, văzut în oglindă — Mă doare! — O clipită în noianul vremii 6) Pregătesc recolta — În întregime... — Arma la ochi 7) Îi luă ochii — Nichel 8) Boală de ochi 9) Privitor la ochi — A vedea în ce... se scaldă cineva 10) Locuință — Închide ochii, trece cu vederea.

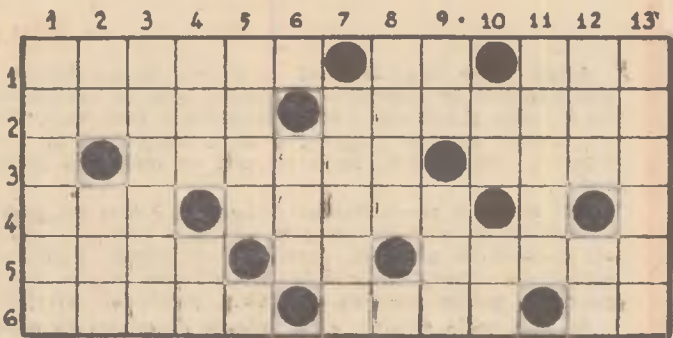
VERTICAL: 1) Se uită cruciș — Ochiul morii 2) Cu ochii

în patru — Inceput de acatmie... 3) A făcut ochi mari — Corectarea ochilor din fotografie 4) Inmoaie ochii în izvoorul de cleștar — Albă la față 5) Pătrupede — Fumul ei își intră în ochi 6) La revedere — Pantaloni rurali 7) Alexandru — Unii nu văd să puie așa în el 8) Vestejit — Clopotul din

mijlociu — Stronțiu 4) Cu urechi înseamnă... varză (sic!) — Consoane surde 5) Poartă un... Mont Blanc — Muncă ascultă numai de comandă 6) Are voie să urecheze — A scris peste 2000 de piese 7) Trag o urecheală bună — Rostul lor este să nu fie auzite 8) Patru... Cicero — Centenarul pe care-l sărbătorim anul acesta 9) Ascultă de povești (fem.) — Stabiliți în timp 10) Adjective demonstrative — Trece prin urechile acului.

VERTICAL: 1) Se fine la ureche — Una cam jidulă de urechi 2) Trage cu urechea — În ureche... 3) Mioara răspunde — Pentru dansatori pe gheață 4) Nu mai ascultă de nimic — Îi iei de ureche 5) Închisoarea lui Monte Cristo — Ascultă de birjar 6) Trage cu urechea la sufleur — Numai urechi 7) Produs cosmetic 8) Ce-ți șoptește diapazonul — Vulcanizarea cauciucului / cu sulf 9) Erbacee cu frunze dințate — Avea otită și acum nu mai are 10) Citeodată are și urechi — În alfabetul grec.

NUMERE

ORIZONTAL: 1) În doi timpi și trei mișcări — 12 luni. — ... frumos cu patru boi (cîntec popular) 2) Te face de trei parale — La doi pași 3) 1001 de nopți — Despic în două... un pește 4) H2O — Șapte ani de dădăceală 5) Nume feminin — 100 m.p. — Oltean cu douăzeci și patru de măsele 6) Trei-trei — O sută de bile pe zece sirme — A șasea din gamă.

VERTICAL: 1) Mișcarea a două piese dintr-o dată la șah 2) Unu la jocul de table — Douăzeci de... fiare 3) Complicii celor care merg pe trei cărări 4) Epocă — 365 de zile 5) Placă de parados 6) Oraș în Peru 7) Ca fierea 8) Haimaș 9) Numărul — „O caricatură, un chibrit, o... / Cu piciorul mare și c-un păr cît clăia (G. Topirceanu) 10) Zero și o sută — În sac! 11) Circa 200 miligrame aur 12) Ca la 4 orizontal — Persoana treia 13) A face același lucru de două sau mai multe ori.

ȘAH □ ȘAH □ ȘAH

Al 26-ea campionat de șah al U.R.S.S.

Al XXVI-lea campionat de șah al U.R.S.S. se desășoară anul acesta în capitala insoartei Gruzii, la Tbilisi. Tot aci s-a disputat, acum 22 de ani, al X-lea campionat, dar de atunci, odată cu anii care au trecut, întreaga înfățișare a lumii șahului s-a schimbat. Pe atunci Botvinnik nu era încă primul jucător din lume, ci numai un tânăr mare maestru de viitor, pe care o fotografie din revista „Șahmatî v SSSR” ni-l arată dîndu-și examenul de aspirantură. De Smislov, Petrostan, Bronstein nu se auzise încă, iar Tal și Spasski nici nu se născuseră... Dintre participanții actualului campionat, numai unul — veșnic tînărul Keres — culegea laurii victoriilor, în 1937 impunîndu-se, alături de Botvinnik în rîndurile candidaților la campionatul mondial.

Nu numai protagoniștii campionatului s-au schimbat în decursul anilor, ci însăși importanța concursului. Astăzi, campionatul U.R.S.S. nu mai este un simplu campionat național, ci, datorită valorii jucătorilor care iau parte, a devenit un concurs de importanță internațională, ale cărui rezultate influențează direct lupta pentru campionatul lumii. Și cum să nu fie așa, cînd în rîndurile celor care dispută astăzi titlul de onoare de campion de șah al U.R.S.S. găsim pe învingătorii turmeului inter-zonal de la Porto Roj, Mihail Tal și Tigran Petrosian, pe marele maestru Paul Keres, clasat pe locul II la ultimul turneu al candidaților la campionatul mondial, pe marele maestru Bronstein, care în 1951 a terminat la egalitate meciul pentru campionatul lumii cu

Botvinnik, pe tinerii Boris Spasski, Iuri Averbach, Efim Gheller, participanți la turneele „candidaților” în 1953 sau 1956. Alături de acești corifei ai șahului mondial, iau parte la campionatul noile speranțe ale șahului sovietic: în prima linie, jucători cu experiență internațională ca Holmov, Furman, Korcinoi, Nejmehdinov și, alături de ei, tineretii entuziaști și dornici de afirmare: Vasiukov, Polugaevski, Gufeld, Gurghehidze, Luhtman, Lutikov Krogus.

Ca întotdeauna, campionatul va da loc, fără deosebit de interesant surprizele au început chiar de la runda a II-a, cînd debutantul Luhtman l-a învins pe campionul U.R.S.S. Mihail Tal. În legătură cu șansele participanților în campionat și cu „surprizele” de felul acesteia, este interesantă părerea experimentatului campion mondial Mihail Botvinnik, care, într-un interviu acordat înainte de concurs corespondentului agenției Tass, a declarat între altele: „Alături de marele maestru Tal eu cred că marele maestru din Leningrad Boris Spasski are șanse considerabile. De altfel, nu va fi nicio surpriză dacă printre liderii campionatului se va afla unul dintre tinerii debutanți. În ultimul timp tineretii „asaltează” puternic pe reprezentanții generației mai vîrstnice”.

Indiferent cine va obține victoria finală și titlul de campion, un lucru este cert: campionatul va fi timp de o lună de zile încordată atenția șahiștilor din toată lumea și va furniza o nouă serie de partide strălucite, care vor desășta pe amatorii de pretutindeni.

Filatelia

CUM SA COLECȚIONAM STAMPILE SPECIALE

Folosirea Stampilelor speciale este prilejuită fie de evenimente politice, culturale, sportive, fie de manifestări filatelice de tot felul.

Aceste Stampile oferă un prețios material colecționarilor de mărci poștale, ele putînd fi colecționate și ca obiect principal. În acest caz, mărcile propriu zise trec pe planul doi al interesului, accentul punîndu-se pe claritatea, varietatea și curățenia Stampilelor.

Desigur, ca orice colecție, și colecția de Stampile speciale necesită o anumită sistematizare, o aranjare estetică, simetrică. Fragmentele de plicuri purtînd Stampilele trebuie decupate frumos și, pe cît posibil, într-un format asemănător. În acest scop este bine să fie folosită, ca șablon pentru decupare, o plăcuță din sticlă,

tăiată la dimensiunea dorită. Stampila trebuie să apară cît mai bine centrată pe fragment, recomandîndu-se ca decupajul să nu deterioreze mărcile, chiar dacă rolul lor în colecție este secundar.

Fragmentele se clasează apoi în clasoare sau se fixează pe foi de album — cadrilate sau nu — fie direct, fie prin lipire pe cartonașe negre sau gri, care să depășească cu circa 1½ mm laturile fragmentului cu Stampilă.

Clasarea se poate face după subiecte, după date, după localități și, bineînțeles, pe țări. Colecționarii mai avansați pot clasa fragmentele pe cartonașe tip cartotecă, însemnînd eventual, pe verso, datele explicative privitoare la împrejurarea sau evenimentul popularizat de Stampila respectivă. Sistemul prezintă marele avantaj că permite intercalări și completări succesive.

În curînd pe ecranele Capitalei

Filmul în culori

© PRODUȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

Comedie muzicală cu:

- T. BESTAEVA
- G. ROMANOV
- N. KRIUCIKOV
- N. SVOBODIN
- M. MENGLET
- V. SOȘALSKI

Scenariul: P. GRADOV, K. MINT, E. POMEȘCIKOV, G. ROMANOV.

Regia: I. ANNENSKI

Imaginea: A. BROVIN

Muzica: O. FELTMAN

Luni 26 ianuarie

PREMIERA

la cinematografele

M. GORKI și 8 MARTIE

MAREA BĂTĂLIE

O producție a Studioului Central de filme documentare din Moscova

Documentar, închinat victoriei Armatei Sovietice în bătălia Stalingradului

NUMAI CU 3 LEI PUTETI CISTIGA 2000 lei la LOZ IN PLIC

LOZURILE in PLIC se găsesc de vânzare la cooperativele sătești de consum, la agențiile LOTO-PRONOSPORT în bilciuri, tirouri, piețele agroalimentare, gări și trenuri.

America de fiecare zi și cea de zile mari

La spectacolul prezentat de ansamblul „Beriozka” la teatrul „Shrlne” din Los Angeles — cu prilejul turneului pe care ansamblul îl întreprinde în S.U.A. — a participat și doctorul Raymond Allan, rectorul universității din California. A venit sprijinit în cirje, explicând că deși în ajun își fracturase piciorul, nu voise totuși să renunțe la un astfel de spectacol ca cel al „Beriozka”. Imbujoara încă de focul dansului, artiștii sovietici l-au înconjurat pe doctorul Allan, urmându-l spusele cu oarecare sficiune. Cu sficiune, pentru că bărbatul bronzat, de statură atletică și cu templele cărunțite, conducător al uneia din cele mai mari instituții de învățământ superior americane, îi privea cu insistență și sinceritate, căutând parcă să le pătrundă în suflet. Probabil că tinerii din ansamblul sovietic îl interesau din două motive: în primul rând pentru că tineretea reflectă viitorul unei țări și în al doilea pentru că în artă se ogindește sufletul unui popor.

Doctorul Allan cunoaște Uni-

sovietice face și mai actuală această „chemare”.

Recent, la New York, în cadrul unei adunări a membrilor clubului democrat Lexington, a luat cuvântul Eleanor Roosevelt. Se pronostica că doamna Roosevelt nu va vorbi decît trei minute, în care timp va mulțumi pentru recepția oferită în cinstea domniei sale. Totuși, doamna Roosevelt a găsit necesar să atragă atenția partidului din care face parte și asupra unor lucruri care se petrec dincolo de zidurile restaurantului „Astoria”, vorbind timp de 45 de minute despre influența crescîndă a comunismului în întreaga lume. Eleanor Roosevelt a chemat la luptă perseverență împotriva comunismului, la o luptă prin mijloace pașnice... Vorbind despre realizările Uniunii Sovietice, despre chemarea adresată de U.R.S.S. Americii, ca și despre înfrîngerea ei cu N.S. Hrușciov, doamna Roosevelt a declarat: „Hrușciov vrea să câștige întrecerea cu noi fără război și e convins că o va câștiga”.

Noi, cei cetivi sovietici aflați în sală am ascultat-o cu atenție

ce: la micul teatru „Orfeu”, de pe Broadway, se juca în premieră, cu mult succes, o piesă în care actrița interpreta rolul principal. Pentru a strînge fondurile necesare montării piesei, actorii teatrului se adresaseră doi ani la rînd diferiților Mecena, așa că în timpul repetițiilor au trebuit să fie plătiți cu 15 dolari pe săptămînă (cel mai modest dejun în cel mai ieftin local nu costă mai puțin de un dolar), iar acum, cînd piesa se joacă, cei mai buni dintre ei primesc 40 de dolari. Spre a-și asigura, însă, cîștigul ăsta, actorii trebuie să dea zilnic două spectacole — la 7 și la 9 seara, la fel ca la cinema. În timpul discursului doamnei Roosevelt, Lise Howard era ocupată cu cel de al doilea spectacol. Seara, tîrziu, într-o discuție, am adus actriței, moartă de oboseală, încă un argument în sprijinul aplauzelor la cuvîntarea doamnei Roosevelt: „chemarea despre care se vorbește acum alt de mult în S.U.A., mă refer la întrecerea pașnică dintre țara dvs. și țara noastră, socialistă, ar putea contribui la înfrîngerea în Statele Unite a multor teatre mari nu numai pe Broadway, ci și dincolo de el, în afara New Yorkului...”

Mulți americani admit că în domeniul culturii, științei, al vieții spirituale, Uniunea Sovietică a dobîndit mai de mult victorii în întrecerea cu S.U.A. Într-un articol consacrat triumfalului succes înregistrat de ansamblul „Beriozka”, publicat la 24 decembrie în ziarul „Los Angeles Examiner”, criticul Paterson Green se întreabă cu ironie: „Ce-am putea oferi Rusiei în schimbul turneului acestui ansamblu? Promenada Hollywoodului la patru după amiază? Emisiuni comerciale de televiziune? Ilustrate umoristice pentru sărbători?”

Da, Statele Unite au șosele excelente, televizoare și aparate de radio bune, un număr înfrîngit de tot soiul de suveniruri — pentru Crăciun, Anul Nou, ca și pentru alte sărbători și evenimente asemănătoare. Dar numai șoselele, televizoarele, aparatele de radio, frigiderule, nylon-ul etc. ajung pentru a putea răspunde la „chemarea secolului”?

Un cunoscut ziarist și om public englez a declarat cîndva că în întrecerile sportive ca și în viață, de altfel, învinge cel care suride la timp. Arta sovietică, dansul, muzica, teatrul, cinematograful — sint, străbătute în permanență de bucuria luptei pentru victorie, de bucuria cucerii victoriei.

...În ajun de An Nou, la San Francisco era cald, dar troluarele și podurile erau parcă pardosite cu fulgi albi de nea. Era filele rupte ale vechilor calendare pe care locuitorii orașului, printr-un vechi obicei, le înfrîng pe străzi în această zi.

Noul an trebuie să înceapă sub un cer senin, cu o pagină curată — mi-a spus un funcționar.

Dar pentru ce cerul acesta, cerul Viitorului, să fie senin, nu-i de ajuns să izgoniști din minte amintirile trecutului, așa cum sint izgonite din case, la San Francisco, filele calendarului expirat.

Ekaterina Șevleeva
(Fragment)

O priveliște care poate fi des înfrîngută în Bowery, cartier al săracilor din New York

nea Sovietică. Ei se numără printre americanii cu judecată, care consideră necesară studierea amănunțită a marilor realizări ale acestor țări, care salută ca binevenită nu numai vizita în S.U.A. a lui Anastas Mikoiian, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., ci și schimbările de delegații științifice, turneele artiștilor sovietici. Raymond Allan prețuiește oamenii cu judecată și o arată deschis ca, de pildă, în conferința pe care a publicat-o recent sub titlul „Adevărata noastră armă strategică”, și pe care a oferit-o reprezentanților ansamblului „Beriozka”.

„Adevărata noastră forță strategică, arma noastră este ființa umană, individul cultivat, rațional, îndrăzneț” — scrie el, declarînd în același timp, cu multă sinceritate, că deși e un adversar al comunismului, este de părere că Statele Unite trebuie să accepte „chemarea secolului” și să caute să învingă în istorica întrecere cu Uniunea Sovietică. „Chemarea secolului”, „chemarea zilelor noastre”, „chemarea pe care ne-a adresat-o Uniunea Sovietică”... După publicarea tezelor raportului lovarășului N. S. Hrușciov, aceste cuvinte apar tot mai des în coloanele ziarelor, se fac tot mai des auzite în rîndurile opiniei publice americane. De altfel, așa cum o confirmă și americanii, lansarea cu succes a rachetei cosmice

în timp ce restul auditoriului manifesta o rezervă din ce în ce mai accentuată. Am aplaudat primii, fapt pentru care am fost asaltați de corespondenți.

— De ce ați aplaudat? Vă pronunțați în favoarea luptei împotriva comunismului?

— De fel! Sintem pentru întrecerea pașnică între cele două sisteme!

— Sînteți siguri de rezultatul întrecerii?

— Bineînțeles!

Apoi, la rîndu-ne am întregat: — Da'de ce se arată auditoriul așa de prudent, de rezervat?

Un ziarist a început să ridă:

— Probabil, pentru că unul dintre cei de față nu vor să aplaude viitoarea dumneavoastră victorie!

Tînăra și talentata actriță new-yorkeză, Lise Howard, cea mai activă organizatoare a adunării de la clubul Lexington n-a putut însă asculta cuvîntarea Eleanor Roosevelt, și iată de

Sîmbătă

După evenimentele singeroase petrecute în Congo belgian, guvernul din Bruxelles a pus la punct un „program” pentru viitoarea organizare a coloniei.

Autoritățile belgiene arată că „vor conduce populația congoleză spre independență”, lămurînd însă imediat că acest proces trebuie să se producă „fără a se precipita evenimentele”.

Pe scurt:

Morții, răniții și cei rămași în viață la Leopoldville să facă bine și să aibă răbdare! Ce, noi ne grăbim să le acordăm independența?

Duminică

1. În seara zilei de 16 Ianuarie, un soldat al unității americane situate în regiunea orașului Yokohama a dat foc într-un tren de pasageri steagului național japonez. Sub privirile uitate ale pasagerilor, el a întins pe bancă steagul și i-a dat foc cu bricheta. Indignați de acest nou act de batjocorire a sentimentelor naționale ale poporului japonez, pasagerii l-au scos pe soldatul american din vagon.

2. Guvernul S.U.A. a hotărît să trimită în Haiti un detașament de infanterie marină. Ziarele americane arată că prin această hotărîre S.U.A. urmăresc să „stabilizeze” situația din această țară, să contribuie la întărirea „actualului regim lipsit de trăinicie”. Toate cheltuielile pentru întreținerea infanteriei marine americane vor fi — bine înțeles — suportate de Haiti.

3. Opinia publică vest-germană își exprimă indignarea față de primejdia de moarte pe care o reprezintă amenajarea bazelor atomice americane pe teritoriul R.F.G.

Și în acest timp respectabilii senatori mai mult sau mai puțin răspunzători de politica externă americană hamletizează tragic întrebarea: „De ce nu-i iubește lumea pe americani?”

Luni

În Germania occidentală a fost descoperită o organizație secretă care sprijină pe foștii naziști activi, „afilați în situație grea”.

Gușile rele spun că la aflarea acestei știri, cancelarul Adenauer a exclamat: „O, eternă nerecunoștință omenească!” exprimîndu-și în acest fel dezolarea față de neîncrederea foștilor naziști în autoritățile de la Bonn — care-și dau atîta osteneală ca bieții băieți ai răposatului Fuehrer să nu ducă lipsă de nimic...

Marti

Știați că pe lângă francezi, în Franța de azi trăiește și o altă varietate de oameni — „francezii care se tem de toate”? Ne-o spune publicistul francez Jean-Marie Domenach, directorul revistei catolice „Esprit”, a cărui competență în treburile franceze contemporane nu avem nici un motiv s-o punem la îndoială.

Dar cine sint acești francezi sui-generis? Sint cei aproximativ 350.000 de nord-africani care trăiesc în Franța — mai precis vorbind în pivnițele, garajele, cocioabele, bordeiele din această țară. Noapte de noapte, în cartierele locuite de această populație, poliția operează descinderi, percheziții, arestări.

Și după toate acestea, e într-adevăr de mirare că oficialitățile din Paris se miră că popoarele din Africa franceză nu se prea imbulzesc să se „întegreze” imperiului francez!

Miercuri

Franța are în sfîrșit un guvern scump. Mai mult: după o perioadă de acută instabilitate, noii guvernanți proclamă sus și tare că noul guvern e și un guvern tare.

Care va să zică Franța are un guvern tare scump.

Drept care, așa cum arată presa pariziană, „în fiecare dimineață oamenii muncii din Franța își pun întrebarea: ce s-a mai scumpit azi?” Căci de la o vreme prețurile cresc, cresc fără întrerupere...

Ceea ce-i determină însă pe tot mai mulți francezi să-și spună: „Scump, dar nu face!”

Joi

Acum cîteva zile, judecătorul federal John Miller a ordonat departamentului școlar din Little Rock să elaboreze în termen de 30 de zile un plan în vederea deschiderii școlilor. După cum se știe, școlile din acest oraș sint închise din septembrie anul trecut, autoritățile locale urmînd să împiedice astfel aplicarea hotărîrii curții supreme a S.U.A. cu privire la lichidarea segregăției în școlile publice.

Știînd hotărîrea judecătorească, rasistul Faubus, guvernatorul statului Arkansas, a declarat că nu vede „nici o posibilitate” pentru deschiderea școlilor.

Deci, disputa judecătorească își urmează cursul. Între timp, școlile sint închise, copiii bat mînguș pe mîdane, proslăvind numele înțeleptului guvernator care-i ferește cu atîta dragoste pămîntea de pericolul alfabetizării și de celelalte primejdii ce decurg din frecventarea școlilor.

Cronicar

Săptămîna